

DOĞANIN İNTİKAMI

Doğa kendinden alınanı geri alıyor. Yaylalar, ormanlar, dereler HES'lere, otobanlara kurban edilirken, seller ve heyelanlar Karadenizi afet yerine çeviriyor.

Rize ve Artvin bir kez daha sele teslim oldu. Dereler taşı, yollar kapandı, evleri su bastı. Halk, "HES yaptınız, böyle oldu, doğa ile oynamayacaksınız" diye isyanda...

120 binden fazla derenin olduğu Karadeniz, sulak yapısından kaynaklı ormanlarla çevrili bir coğrafya. Ve bu zengin doğal kaynakları, sermayenin yağmasından, rant hürsından uzun süre kaçamadı. "Yeşil yol"larla kazıldı beton döküldü, HES'lerle derelere bentler kuruldu, dere yataklarına imar izni verilerek TOKİ'ler spor salonları dikti, ormanlar dağlar taş ocakları için kazıldı...

Ve son yıllarda art arda yaşanan "afet"lerin "doğal" olmadığını, insanlığın yaptığı hatalar sonucu işlerin bu noktaya geldiğini tüm yöre halkı dillendiriyor. Evlerini, arabalarını, hayvanlarını, insanlarını sellere, heyelana kurban veren halk, çaresizliğini ve öfkesini haykırmaya başladı her yerde. Ancak hükümetin en yetkili ağızlarından çıkan "çözüm yolları" yine bilindik şeylerdi.

Artvin'de sel bölgesine giden Tarım ve Orman Bakanı Bekir Pakdemirli, "Önce vatandaşımız kendini korumanın yollarını arayacak, derelerden uzak durmanın yollarını arayacak" bu-

yurdu. Cumhurbaşkanı Erdoğan ise derdini dinleyip geçmiş olsun demeye, çözüm bulmaya gittiği afet bölgesinde halka "çay" dağıttı!..

Sorunlarımızın çözümünün artık bu düzen içinde mümkün olmadığını, sorunların katmerlenerek çoğaldığını her geçen gün yeniden ve yeniden görüyoruz. Çevre sorunundan kadın sorununa, dış politikadan ekonomiye kadar her sorunumuzu artık bu düzeni alaşağı etmeden çözemeyiz.

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK 28 Temmuz - 11 Ağustos 2021 / S 122 / 2 TL

ASIL DÜŞMAN KİM?

Büyük insanlık!.. Ekmeğinin peşinde yollara düşmüş. Savaşlarda, yıkımlarda ölümden kaçmış yollara düşmüş. Zulümden kaçmış yollara düşmüş. İktisadi, siyasi yıkımlardan bitap yollara düşmüş. Salgın saçak dolduğu botlarda ölüm çemberlerinden geçerek gidiyor. Zorlu dağ yollarında tipiler arasında yol alıyor. Her yerde pusu, her yerde soygun, talan... Organ kaçakçıları, kadın tüccarları, mafyalar...

Şu yaşlı dünya büyük insanlığın elleri üzerinde yükselir. Kapitalist uygarlığın bütün debdebesini, şaşasını yaratan onlardır. Kapılarından kovuldukları binaları, gölgesiyle ezildikleri sarayları yapan onlar... Çağın beyleri, paşaları büyük insanlığın etiyle, kanıyla beslenir. Sonra da acımasızca sürerler büyük insanlığı oradan oraya. Yerrinden yurdundan ederler.

Arkalarında karanlık, korku... belirsiz ufuklarda bir umut. Dikenli tellerle çevrili yasak sınırlar geçer, savaş gemileriyle çevrili sular aşar büyük insanlık. Eksile eksile, kırıla döküle. Bir küçük bot, bir küçük tekneye sığılmış, sıkışmış... Adlar, yüzler, renkler farklı. Ama gerçekte aynı her biri. Hepsi dünya emek ordusunun neferi.

Her gün geliyorlar ardı arkası kesilmeden. Suriye, Irak, Afganistan, Pakistan, "Kara Kıta" Afrika, Güney Asya, Hint Okyanusu... Arkalarında binlerce kilometre. Her kilometresi acılarla, özlemlerle, "utançlarla", kahırla dolu. Elde avuçta kalan son şeyleri satıp düşmüşler yola. Ve her kaçak sınırda, umutlarıyla birlikte yanlarındaki son varlıklarını da yitirerek, geliyorlar.

Gelenler bizden, bizim gibi. Yoksul, emekçi.

Türkiye "uygar Batı"nın kapısı. Geçiş hattı. O yüzden neredeyse 4 milyon mülteci var. Hemen hiçbir hak tanınmayan, kendi kaderine terk edilmiş 4 milyon insan. Çoğunun kaderi korkunç kölelik şartlarında atölyelerde, tarlalarda işçilik yapmak.

Ama buna rağmen, bütün kapitalist dünyada, göçmenler işçi ve emekçilerin düşmanıymış gibi konuşuyor burjuva siyasetçiler. Yabancı düşmanlığını, şovenizmi körükleyip toplumu zehirliyorlar. Yalan yanlış şeyler anlatıyor, kökleşmiş önyargılar oluşturuyorlar.

İşsizlik? Hep bu mülteciler/göçmenler yüzünden! Yoksulluk? Sebebi onlar. Her tür suç, sokaklarda şiddet... onlardan kaynaklanıyor. Eğitimde fırsat eşitsizliği? Elbet onlardır sebebi!

Hadi geçtik milyonların göç yollarına düşmelerinin onların kendi istekleri olmadığını. Savaştan, yıkımdan, iktisadi-siyasi çöküşlerden kaçtıklarını bir kenara bıraktık. Düşünün. Göçmenler böyle akın akın gelmezden önce de işsizlik cehenneminde değil miydik? Yine böyle aç, yoksul değil miydik?

Kim bizi işten çıkarıyor? Elimizde avucumuzdakini alan kim? Nedir ücretlerimizi belirleyen şey? "Emek pazarı" denilen şeyi yaratan ve yöneten şey, ekonomi yasaları değil midir?

İşçilerin vatani yoktur. Tüm yeryüzüdür onların vatani. Ve düşmanları ortak. Emek her yerde sermaye ile karşı karşıya gelir. Sermayenin de vatani, dili, dini yoktur. Evrensel bir ilişkidir sermaye-emek karşıtlığı. Emegi, emekçileri kendi aralarında bölen, parçalayan, düşmanlaştıran sermayenin ta kendisidir. Bizi "milliyet-

lere", din ve mezheplere ayıran, "yabancı düşmanlığı" ile birbirimize düşüren, sermayedir.

Aynı tezgahlarda en ağır şartlarda birlikte sömürülüyor göçmen işçi kardeşlerimizle. Onları ülkelerinden koparıp alan, göç yollarına süren kim? Ülkelerini bombalayan "bizim" devletimizin de yer aldığı yağmacılar topluluğu değil mi?

Ne güzel söylüyor Avrupalı işçi kardeşlerimiz: Düşman, botla değil, limuzinle gelir! Düşmanımız "kaçak sınırlarda" öle soyula yokluk içinde buralara ulaşan mülteci işçi kardeşlerimiz değil, son model arabalarıyla, özel jetleri ve yatlarıyla karşımıza çıkanlardır.

Sermaye, tüm yeryüzünü çaldı elimizden. Gölgesini satmadığı ağacı kesti. Yaktı, yıktı, biçti, tüketti bütün yerküreyi. Her ülkede on milyonları birkaç büyük kente çekti. Ardından tüm dünyadaki yüz milyonları mknatis gibi birkaç merkez ülkeye sürükledi. Yeryüzüne böylesine vahşi bir sınıf ve böyle tahripkar bir düzen gelmedi.

Bu düzenin ve bu sınıf egemenliğinin yıkılması artık büyük insanlığın varlık yokluk meselesi.

>>Editör... ÖNCE DEVRİM VE İKTİDAR

Bir toplum her gün bin bir çeşit "sarsıcı olay" ile uyarıldığında, belirli aralıklarla ama sürekli olarak, irili ufaklı patlamalarla karşılık verir. Küresel kapitalist uygarlığın hemen her parçasında yaşanıyor bu genel durum. Yoğunlukları ülkeden ülkeye, bölgeden bölgeye değişiyor. Bir yandan kültürel tarihsel birikmişlik, bir yandan uluslararası güçlerin konumlanışının getirdiği ek etkiler, etkilior elbette olayların seyrini.

Bu topraklarda kopkoyu bir baskı rejimi altında bunalmış durumda tüm toplum. Rejim, iliklerine kadar çürümüş.

Günümüzde Erken Devrim Yoktur

C.Dağlı

2

Cesetlerimizi Çıgnemeden Asla

Sinan Kaleli

4

Küba'yı Savunmak
Sosyalizmi Savunmaktır

K.Taylan Kızıldağ

5

Hesaplaşma Hazırlıkları

Umut Çakır

6

Söylenecek
Öyle Çok Şey Var Ki

Kenan Kızıl

7

3

GÜNÜMÜZDE ERKEN DEVRİM YOKTUR

C. DAĞLI

BAŞYAZI

Yeni bir toplumsal devrimler çağında, erken devrim yoktur. İstisnai konjonktürde yapılan devrimler 19. yüzyıl devrimleridir. Bir kentin yükselişine dayanan devrimler, tarihsel olarak yinelenemez. Kapitalizmin ve sınıf mücadelesinin gelişimiyle birlikte, 20. yüzyılda devrimler çağına girildi. 1917 Ekim Sosyalist Devrimiyle proleter devrimler çağı başladı ve tüm yüzyıl boyunca sürdü. Devrimler istisnai bir konjonktürde yapılan devrimler değil, bir çağ biçiminde sökün etmektedir. Günümüzde zamansız devrimlerden söz edilemez.

Çağın, yüzyılın, günün bu gerçekliğine rağmen, devrimin başka zamanların sorunu olduğunu söyleyenler de var. Yakın tarihte, arka arkaya patlak veren birçok devrimden sonra bile, bugün devrimin güncelliğinden söz edilemez demeye ısrarla devam ediyorlar. Onlara bakılırsa yapılan devrimler devrim değildir; yapılanların devrim olmadığından değil, reformistlerin kafalarında yaratıkları devrim tarifine uymuyor. Marx, tarihin en büyük devrimci döneminin gelmekte olduğunu söylediğinde, devrimlerin istisnai konjonktüre dayandığı bir zamanda bu dahice tespitle bulunurken, yeni bir toplumsal devrimler çağında, bütün zamanların en büyük devrimci döneminde, devrimin en ilerinin sorunu olduğunu söyleyenler arasında ne büyük bir düşünce farkı var!

Dünyada ve bu topraklarda devrim büyük bir güçtür. Devrimin bir avuç devrimcinin hareketiyle sınırlı olduğu, her ülkede devrimci mücadelenin bu başlangıç dönemi çok gerilerde kaldı. Devrim, büyük kitle gücüne dönüştü. Bu güç öyle potansiyel halinde, atıl bir durumda değil, sürekli eylem içindedir. Dünyanın her köşesini, toplumu baştan başa eylem alanı haline getirdi. Milyonlarca insan, harekete geçiyor, örgütleniyor, güçlerini sokakta birleştiriyor. Burjuva devlet güçleriyle çatışıyor, devrimci değerler yaratıyor, nasıl kazanacağını ortaya koyuyor. Böylece, yeni çarpışmalara daha yetkin bir konumda hazırlanıyor. Reformist hareketler, yönünü burjuvaziyeye işbirliğine çevirmişken, eyleme geçen, ayaklanan kitleler, yönünü devrime çevirmiştir. Lübnan

halkının ısrarla, burada olan bir devrimdir demesi, devrim bilincinin halk kitlelerinin içinde nasıl kök saldığını ortaya koyuyor. Devrim kitle gücüdür. Toplumsal yaşamı dönüştürme gücüdür.

Komünistler, ayaklanma sırasında, kitlelerin devrimci tavrıyla, reformistlerin uzlaşmacı tavrı arasındaki büyük farklılığı görmelidir. Gezi patlak verdiğinde, daha ilk günü, halklar büyük bir coşkuyla Taksime ilerlerken, yıllarca mücadele eden devrimciler şunu söylemekten kendilerini alamadılar: "Bu defa başardık!" Halklar bu duygu, bilinç ve kararlılık gösterirken, uzlaşmacılar park ve meydanlarla ilgili talepleri kabul ettirip, geri çekilme içinde oldular. Kitleler devrimciydi, reformistler ılımlı. Che'nin belirttiği gibi, halk ılımlı değil devrimci olur, yöneticiler (reformistler-opörtünistler) ise ılımlı olur.

Devrimci teori, emekçi kitleler tarafından kavranmış ve maddi bir güce dönüşmüştür. Devrim bir teori, bir formül olmaktan çıkarak, pratiğe dönüştü. Sosyalizm yalnızca bir teori, bir politik hareket değil, bir toplumsal sistemdir. Teori ile pratiğin birliği olmadan sosyalizm düşünülemez. Teori ile pratiğin birliği, teorinin tarihsel hareketle birleşmesidir. Tarihsel hareket, çağımızda işçi sınıfı hareketidir. Böylece, bu birleşme sonucu, sosyalizm hareketiyle, işçi sınıfı hareketi arasındaki kopukluk dönemi sona ermiş ve birleşmeyle yeni bir dönem başlamıştır. Devrimci işçi sınıfı hareketi, sınıf savaşının teorik biçimi, politik ve pratik biçimini kendi gerçek hareketinde birleştirmiştir. Bu, devrimci işçi sınıfı hareketinin gücünü ve sürecinin vardığı ileri düzeyi ortaya koyuyor.

İşçi sınıfı hareketinin devrimin gücünü daha iyi anlamak için, işçi sınıfının öncü gücü olan devrimci komünizmin, Leninist (Bolşevik) partinin çağımızda oynadığı devrimci role bakılmalıdır. Leninist (Bolşevik) parti, devrim partisi olarak, tarihin en büyük devrimini gerçekleştirdi. Leninist (Bolşevik) partinin yönlendiriciliğinde, tarihin en büyük toplumsal dönüşümler dönemi başlandı. Böylesine köklü ve ileriye gidebilen bir dönüşüm, dönemin en etkileyici en sürükleyici politik bir gücü olan dev-

rimci komünist hareket başlatabilirdi. Bu partilerin bazılarının Marksizm-Leninizmden uzaklaşıp ve bunun kaçınılmaz sonucu olarak dağılıp gitmesi, işçi sınıfının devrimci partisinin emeğin evrensel kurtuluşundaki etkin rolünü ve önemini azaltmaz. Kaldı ki devrim ve sosyalizm tarihinde, zaferler kadar yenilgiler, ileri çıkışlar gibi geriye düşüşler de işçi sınıfının kurtuluş kavgasında, sermayeden özgürleşmesi yolunda, büyük bir deneyim sağlar. Emekçilerin sosyal pratiği, yeni bir dünya kurma mücadelesinde, irdelememiz gereken zengin malzemeyle doludur. Emekçi kitleler, Leninist partinin yönlendiriciliğinde, işçi sınıfı mücadelesi tarihinin zengin malzemesini değerlendirerek, yeni çatışmalara daha güçlü olarak hazırlanabilir.

Kapitalizmin varlığını sürdürmesinden yola çıkarak, kapitalizmin güçlü olduğu, dolayısıyla, yakın bir gelecekte devrim gündeme gelmeyeceği sonucunu çıkarıyorlar. Bu, olayları dış yüzeyiyle değerlendirenlerin bakışıdır. Kapitalizm hala yıkılmadıysa da, yeni bir toplumun maddi koşullarını yeterince olgunlaştırmıştır. Kaldı ki, yeni bir topluma geçiş için koşullar ne denli olgun olursa olsun, burjuvazinin sınıf egemenliği ve sınıf düzeni devrimle yıkılır. Kapitalizmi yıkacak ve yerine insanca bir toplumu kuracak olan işçi sınıfı etkin bir güçtür. Burjuvaziyeye işbirliği yapanlar bu geçişi kabul etmezler. Toplumsal devrimler çağına gözlerini kapatıp, reformlar mücadelesini gündeme getiriyorlar.

Devrim, birçok yerde ani eylemlerle patlak verirken, Fransa'da ve Avrupa'nın bir çok yerinde halk ayaklanmalarında kitleler devrim sloganlarıyla yürüdüler. Kitleler, bu sloganı açıkça, cesurca atıyorlar. Bu topraklardaki reformistler gibi utangaçça, korkakça, kuyupakça seslendirmiyorlar. Devrimci durum, emperyalist-kapitalist sistemin genelinde ortaya çıktı. Devrimci durum koşullarında, devrim güçlü bir olasılıktır, günceldir. Devrimci durumun olgunlaşması, küresel iç savaşın sürdüğü şartlarda, burjuva egemenliği devrimci tarzda yıkılması ve devrimci iktidarın kurulmasıyla devrimci elkoymalar, dönemin temel devrimci görevi

olur. Emekle sermaye arasında iç savaş, bu yönde gelişiyor. Emekçi sınıf, iktidarı ele geçirecek ve devrimci elkoymalarla tarihin sürekliliğini sağlayacaktır.

Emekçi halk kitlelerinin tüm yaratıcı insani yeteneği açığa çıkmış değil, kapitalizmde açığa çıkamaz. Kitle yaratıcılığını tam, eksiksiz olarak açığa çıkaracak koşullar sosyalizmde sağlanır. Yeni bir toplum oluşturma amacıyla bağlantılı biçimde, devrimci ayaklanmalar ve ayaklanmanın devrime dönüşme sürecinde kendini açığa vurur. İşçi sınıfının ve emekçi halkın, devrimci yükseliş içinde olduğu bu süreçte, örgütlenmede yeni örnekler oluşturulur. Tarih yeni gelişmelerle ilerler. 1871'de Paris işçileri komün tipi yeni bir örgütlenme, pratik biçim yarattı. Kapitalizmden komünizme geçişte döneminin politik biçimi, Marx bu biçimin tarihsel örneğini ortaya koydu. Rusya işçileri 1905 Devriminde sovyetlere dönüşecek grev komitelerini oluşturdu. Lenin, sovyetlerin tarihsel rolünü gösterdi. 1920'de İtalya'da fabrika konseyleri, işçilerin eylemleri, fabrika işgalleri sırasıyla ortaya çıktı. İşçiler eylem sırasında kitle yaratıcılığının yeni örneklerini verecektir.

Dünya genelinde güncel devrimci sınıf mücadelesinde günlerce aylarca süren ayaklanmalarda, kitleler örgütlenme, mücadele biçimlerine yönelik kendi icatlarını yarattılar. Gezi Haziran Halk Ayaklanması da böyle olmadı mı? Eylem halinde kendiliğinden kitle hareketi mücadeleyi daha ileriye taşıyacak, tarihsel öneme sahip örgütlenme ve mücadele araçları yaratırken, kendi üretkenliğini en üst düzeye çıkarır. Herkes kendisinde olanı verebilir. Bir ayaklanmada, kendisinde olanı sergiler. Gezi'de yer alan güçler, Gezi'den önce mücadele deneyimine sahip, teorik, politik ve pratik bakımdan birikimli. Kısacası, başka öznelerden oluşuyor. Bunlar, ayaklanmaya esas olarak yöne verenlerdir. Kuşkusuz, ilk kez siyasal yaşama uyananlar da yer aldı. Bu ikincilerin katılımı olmadan, eylem çok dar kalır. Fakat büyük rol oynayanlar, toplumun en mücadelecisi, en tutarlı ve en ileri kitleleridir. Kitleler, Gezi'ye kendilerinde daha önceden olanlarla katıldılar. Fakat ayaklanma kendisini oluşturan, bileşenlerden daha

üstün bir güçtür. Bu üstünlüğü, yüksek niteliğidir ki, eyleme katılanları dönüşüme uğratar.

İnsanların dönüşümü, yalnızca devrimden sonra başlamaz. Dönüşüm, bugünden kapitalizme karşı mücadeleyle başlar ve devrimle sivrime gösterir. Toplumsal devrimin yapılmadığı ülkelerde ve dünyanın geniş alanlarında milyonlarca insanın bilincinde köklü bir değişim olmuştur. Sosyalizmin bireyler üstündeki etkisi 20. yüzyılın büyük bir bölümünün çok ilerisinde. Milyonlarca insan, zafere ulaşmasa bile sosyalizm uğruna mücadelede büyük bir değişime uğramış, daha deneyimli birikimli, bilinçli bir özneye dönüşmüştür. Ayaklanan kitlelerin büyük çoğunluğu komünist değil, fakat komünist kitleler her yerde büyük bir güç oluşturuyor. Devrimci sosyalizm büyük bir kitlesel güçtür. Dünyanın dönüşümü, tüm gücüne karşın yalnızca devrimci sosyalistler tarafından gerçekleştirilecektir, fakat dünyanın köklü değişimi, devrimci sosyalizmin alıp götürücü varlığını gerektirir.

Sosyalizm için savaşan kitlelerin kapitalist toplumda sayıları büyük rakamlara ulaştı. Bu güç sadece nicelikle ifade etmiyor, aynı zamanda nitel bir güç durumundadır. Bireylerdeki bütün değişime rağmen, halen kapitalizm sınırları içindeyiz. Devrimle toplumda köklü bir değişim olmadan, bu sınırların içinde kalmaya devam edeceğiz. Toplumsal devrim, bireylerde ve toplumda eş zamanlı dönüşüm demektir. Devrim, eski toplumdaki köklü kopuş demektir. Eski toplumsal sistemden köklü kopuş, eski olanın, yeni olan tarafından olumsuzlanması, yadsınmasıdır. Eskinin olumsuzlanması olmadan, tarihin sürekliliği sağlanamaz.

Dünyanın birçok merkezinde milyonlar, yeni bir dünya için, eski dünyaya karşı savaşıyor. Devrim her yerde, geniş emekçi halk kitlelerini eylemlere çekiyor. Yalnızca yeni bir dünya kurma hedefi, yalnızca devrim kitlelerinin eylemden eyleme koşmasını sağlayabilir.

Zindanlarda Baskılara Karşı Eylemler

Kırklar Zindanı'nda bulunan Leninist Tutsaklar'ın pandemi bahanesiyle zindanlardaki kısıtlamaları ve baskıları anlattıkları mektuplarını siz okurlarımızla paylaşıyoruz.

"Pandemi başladıktan sonra hapishanelerde tecrit uygulamaları daha da artırıldı. Spor, sohbet gibi tüm sosyal faaliyetler iptal edildi. 16 Mart 2020'de başlayan bu ağırlaştırılmış tecrit kapsamında açık görüşler iptal edilmiş, kapalı görüş ayda iki kez olarak kısıtlanmış durumda.

Kitap ve yayınlar (gazete ve dergiler) üzerindeki yasak ve engellemeler pandemi başladıktan sonra sürekli arttı. Günlük gazeteler bir gün sonra veriliyor. Bir gazeteyi okuduğumuzda gündem değişmiş, haberler eskimiş oluyor.

Basın İlan Kurumu'nun ilan vermediği gazeteler bizlere verilmiyor. Mücadele Birliği Gazetesi de bu bahane ile engellenmeye çalışılıyor.

Bayiden para ile dergi almamız dayatılıyor ancak Önsöz Dergisi'nin Vefa

Serdar özel sayısı bayide olduğu halde, idare tarafından satın alınmıyor ve bayide mevcut olmadığı söyleniyor.

Dışarıdan posta ile gelen dergiler, gazeteler bizlere verilmiyor.

Abone olduğunda verileceği söylenen yayınlar, abone olduktan sonra da farklı gerekçeler sunularak verilmiyor. Ziyaretçilerimiz tarafından getirilen veya posta yoluyla yollanan kitaplar 'cinlik' yapılarak 'hediye(!)' kapsamında değerlendirilerek iki ayda bir veriliyor. İki ay dolmadıysa gelen kitaplar bekletiliyor.

'Mantıksız' olan sayısız uygulama ve dayatma devam ediyor.

Bulduğumuz zindanda belirttiğimiz uygulamaları protesto etmek ve sona erdirmek için bir ay önce başladığımız kapı dövme eylemimiz devam ediyor. Zindanlarda kesintisiz olarak sürdürülen, devrimci irademize yönelik baskı ve teslim alma politikalarını bu zamana kadar boşa çıkarttık ve boşa çıkartmaya devam edeceğiz!

Kırklar 2 No'lu F Tipi Zindanı'ndan Leninist Tutsaklar"

Ayselimizi Kaybettik...

Yoldaşımız Aysel Bölücek Serdar uzun süredir mücadele ettiği hastalığına bu sabah yenik düştü.

Yıllardır kanser illetiyle boğuşan Aysel yoldaşımız, hastalığı defalarca yense de, her defa yeniden ve yeniden yakasına yapıştı... Hayat arkadaşı Vefamızın hayatını kaybetmesinin ardından sağlık durumu gittikçe kötüleşen Aysel Bölü-

cek Serdar, 11 Temmuz sabahı yaşama veda etti.

1972 Sivas Gürün do-

Ayselimizi Uğurladık

Aysel yoldaşımızı, 12 Temmuz günü sonsuzluğa uğurladık. Öğe saatlerinden itibaren Karacaahmet Cemevi'nde ailesi, yoldaşları ve sevenleri toplanmaya başladı. Saatler 14.00'e gelirken Ayselimizi, Aysel Bölücek Serdar yoldaşımızın bedeni Cemevine getirildi.

Cemevine yapılan kısa bir dini törenin ardından Aysel'in resimleri ve kızıl bayraklarla Karacaahmet Mezarlığı'na doğru yürüyüşe geçildi. "Hükümünüz yok geleceğin kitabında, Ölümü yaşam için kuşananların, Yönettiği bir kavga bu" dizelerinin yer aldığı pankartın açıldığı yürüyüş boyunca "Aysel Yoldaş Ölümünüzdür", "Devrim Savaşçıları Ölümünüzdür", "Vefa Yoldaş Ölümünüzdür", "Yaşasın Devrim Yaşasın Sosyalizm", "Yaşasın Birleşik Devrimimiz", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı. Mezarlığa girildiğinden itibaren de sloganlara şiiirler eşlik etti.

Kızıl bayraklar, çiçekler, şiiirler, sloganlarla kadınların omuzunda taşınan Ay-

şimli idi Aysel ve Ankara'da üniversitede devrimcilerle yolu kesişmişti. Ve 90'larda Çanakkale Zindanında DHKP-C tutsağı idi; 19 Aralık'ta da Çanakkale'de yaşadı.

Gezi Eylemlerinde Taksim'de iken, Çanakkale zindanlarından tanıdığı Vefa Serdar yoldaşımızla yolları ile kesişti yeniden. Ve o zamandan bu yana Vefamızın yaşam arkadaşı, yoldaşlarının da yoldaşı oldu... İstanbul'dan Antakya'ya uzanan bir mücadeleyi paylaş-

tılar birlikte. Maalesef çağımızın illeti kanser nedeniyle zamanlarının çoğu hastanelerde tedavi ile geçti. 2020 sonlarında Vefamız ile birlikte yakalandıkları koronayı da mücadele azmi ile atlattı. Ancak gittikçe güçsüz düşen bedeni bu hastalığa uzun süre karşı koyamadı, 11 Temmuz Pazartesi sabah saatlerinde Ankara'da hayatını kaybetti.

Aysel yoldaşın yenilmek bilmez aklı ve yüreği hep bizimle olacak...

attığını, mücadeleyi bıraksın bile bu şekilde anılmak isteyeceğini söyledi. Cenazeye HDP Milletvekilleri de katıldı.

Ardından Aysel ve Vefa için şarkılar söylendi, şiiirler okundu... 6 ay önce Vefa'nın başucunda birlikte okunmuş olan Nazım Hikmet'in Gabriel Peri şiiiri yeniden okundu, "Güneşin sofrasında söylenen türkü" söylendi...

Vefa'nın mezarından sökülen çiçekler yeniden dikildi, mezarlık yeniden çiçeklerle ve resimlerle donatıldı. Mezara, Aysel'in en son içtiği ve yarım bıraktığı sigara paketi konuldu.

Cenaze, Enternasyonal Marşı ile sona erdi.

Editör

ÖNCE DEVRİM VE İKTİDAR

Baş tarafı 1. sayfada

Bir soygun ve suç şebekesinin “özel çıkarları” ile sermaye sınıfının “genel çıkarları” üst üste binmiş, çakışmış.

Amansız bir baskıdan, ölümüne bir kapışmadan başka yol bulamıyor sermaye düzeni. Üstelik tüm çevresi, emperyalist saldırganlığın en yoğun örneklerinin yaşandığı ülkelerle dolu. Küresel kördüğümün tam göbeğinde.

Böyle bir ülkede toplumun emekçi kesimleri çeşitli sebeplerle sürekli bir hareket yaratmaz da ne olur! İşçiler, gençler, kadınlar, Kürt halkı, ulusal topluluk halkları, Aleviler, küçük üreticiler, esnaflar... kimi zaman çok sert patlamalar şeklinde, kimi zaman alabildiğine naif, esnek bir eylem biçiminde, sürekli bir hareketlilik, sürekli bir mücadele içinde!

Bunlar çıplak gözle görülen olgular artık. Yeniden ve yeniden emekçi yığınları bunları anlatmanın, “anlık, somut harekete geçirmek için ajitasyon” haricinde faaliyetimizin temelinde pek de yeri yok. Yani bu “teşhir faaliyeti” üzerinden “bilinç taşıma” faslı, bizzat yaşamın kendisi tarafından çoktan aşmış durumda. Dediğimiz gibi, somut, anlık bir çıkış için yapılan ajitasyon faaliyetini bir kenara bırakıyoruz.

Gözlerimizin önünde süreklilik kazanmış bu olgular yığılma bize neyi anlatıyor?

Aç insanlara sürekli aç olduklarını anlatmak, işsizlere habire işsiz oldukları gerçeğini yinelemek, öğrenciyi akademik-demokratik sorunlarını anlatıp

durmak, kadınların, esnafın, küçük üreticinin... bolumum ezilen kesimlerin sorunlarını yineleyip durmak ve tüm bunlardan “hak ve özgürlükler mücadelesi” için materyaller oluşturmak... işte sosyalist harekette bir ana damarın on yıllardır yineleyip durdukları çalışma, budur. Bunun ötesindeki her tür devrimci çıkışı “hayalcilik”, “politikasızlık” olarak addeden, ve işin aslı, kendini, emekçilerin kendiliğinden mücadelesinde her gün yinelenenle sınırlayan bir sosyal reformist anlayış!

Bugün emekçi yığınları kuşatan tüm sorunlar yumağının çözümü nedir?

Baskı altında bunalan yığınların özgürlük arayışlarını, demokrasi ihtiyaçlarını; işsizlik melanetiyle yaşamdan kovulan yığınların iş ve ekmek açlıklarını; kadınların her tür baskılanmışlık ve ezilmişlik karşısındaki özgür ve eşit cins olma arzusunun; Kürt ulusunun, tek sözle ifade edelim, kendi geleceğini özgürce belirleme hakkını; gençlerin geleceksizlik korkusunu... tüm bunların çok daha fazlasını tümünden veya tek tek, çözecek/giderecek olan nedir? Her bir tekil sorun etrafında yürütülecek “hak ve özgürlükler mücadelesi” mi? Eğer öyleyse, bu mücadeleyi zaten tüm bu kesimler on yıllardır kendileri, kendi başlarına yürütüyor.

Hiç kuşku yok ki, bütün emekçi kesimler, günlük yaşamlarını sürdürebilmek için, varlığını koruyabilmek için, bu türden mücadeleyi kesintisiz olarak sürdürmek zorundadır ve sürdürecektir. Ve bu mücadelelerin kendisi, emekçi yığınlar için eğitici

bir işlev de görecekler. Ama hepsi budur!

Verili toplumsal ilişki ağı içinde bu mücadeleler sonucu elde edilecek kazanımlar, güçler dengesine bağlı olarak, geçici özellik taşırlar. Kimi zaman daha ileri gider işçi ve emekçiler, kimi zaman daha gerilere düşer. Elde edilen her kazanım, mücadele ile kazanılır, mücadele ile korunmaya çalışılır. Koşullar sermaye lehine değiştiği her dönem, bu kazanımlar büyük bir baskıyla karşılaşırsın, tehdit altına girer. Üstelik burada sadece ekonomik kazanımlar söz konusu değildir. Hatta siyasal kazanımlar için çok daha fazla geçerlidir bu durum. “Avrupa’nın sosyal demokrat ülkeleri”nin seyrine bakmak, genel olarak “demokratik Avrupa”nın siyasal süreçlerine bakmak, yeter de artar bile.

Sürekli değişip duran yasalara bakın. Mesela Kürdistan’daki OHAL’in kaldırılmasını hatırlayın. DGM’lerin kapatılmasını, CMUK değişikliklerini, iş kanunlarındaki değişimleri... Örnekler saymakla bitmez. “Hak ve özgürlükler” kapsamında zamanında ileri sürülen pek çok slogan, bu türden değişiklikler sonucu boşa düşmüştür. Neden? Çünkü iktidarı elde tuttuğu sürece sermaye sınıfının kitleleri aldatmada kullanamayacağı tek bir “demokratik” talep yoktur.

Özcesi her tür “kazanılmış hak ve özgürlük”, kapitalist temelde kaldığı müddetçe, geçicidir, sürekli tehdit altındadır. Hele “özgürlük”, “demokrasi” gibi emekçi yığınların doğrudan siyasal-toplumsal etkinliğini önkoşul olarak gören hedeflere, kapitalist

sınırlar içinde ulaşmanın imkanı yoktur. Her ikisi de her şeyden önce halk yığınları üzerinde baskı ve zor uygulayacak hiçbir kurumsal yapının olmadığı, doğrudan silahlanmış halka dayanan bir enerjik devrimci hükümeti gerektirir. Tek sözle, elde edilen ve edilecek her kazanımın her “zaferin” kalıcılığı iktidarın emekçi halk tarafından ele geçirilmesini zorunlu kılar.

Sorunun ana halkası tam da burası. Devrim, başka zamanların sorunu değil, bugünün sorunudur. İktidarın ele geçirilmesi de, devrimin temel sorunudur. Birikmiş sorunlarımızın çözümü, tartışmasız bir şekilde iktidarın ele geçirilmesini gerektirir. İlk adım, politik iktidarın ele geçirilmesidir.

“Reformlar, devrimin yan ürünleridir” sözü bu bilinçle söylenmiştir. Reformlar (basit “haklar” değil, görece belirli ağırlığı olan kazanımlar), devrim mücadelesi yürüten emekçi yığınların burjuvaziden kopardıkları tavizlerden başka bir şey değildir. Devrimin baskısı, cennetini yitirme kaygısı, sermaye sınıfını ödünler vermeye zorlar. Ama bu durumda bile, iktidar burjuvazinin elinde kaldığı müddetçe, ilk fırsatta “verdiği” tüm ödünleri geri almaya çalışacaktır sermaye sınıfı.

Emekçilerin amacı ödünler kazanmak değil, kendi özgürlüklerini kazanmaktır. Kapitalizm çerçevesini aşmayan her “çözüm” sınıfların varlığı ve sınıfların eşitliğini kabul eder. Devrimci işçilerin amacı, sınıfları ortadan kaldırmaktır.

Cüretimizi Onlardan Alıyoruz

TARİK ZİYA YILDIRIM

Tarık Ziya Yıldırım (Cihan) yoldaş, 1972 yılında Mardin’de doğmuştu. Çeçenistan göçmeni ve gerici bir çevresi olan bir ailede büyümüştü. Ancak o, yaşamın ve emekçi kişiliğinin kendiliğinden öğrettiği sınıf bilinci ile içinde yanan isyan ateşine kulak verdi.

Bir şeyler yapmak gerektiğinin farkındaydı Cihan yoldaş. Bir işçinin bir ay boyunca çalışarak kazandığı maaşı, tek bir günde harcayan patronlar sınıfına karşı bir şeyler yapmak gerektiğinin farkındaydı. Zaten sınıf bilincini iliklerine kadar hissederek öğrenen genç bir emekçinin karşısında, yürümek ve çürümek dışında pek bir seçenek yok.

Ve Cihan yoldaş yürüdü cesur adımlarla, ileriye doğru. Denizlerin ve Sinanların arkasından gelenler için aydınlatığı yola doğru yürüdü.

Silivri’de gençlerden oluşan bir şiir grubunun kurucularındandı. Kurdukları grup, birçok gencin sempatisini kazanıyordu, özellikle de Kürt gençlerin. O, bununla yetinmedi, şiir grubunda ve tanıştığı, sohbet ettiği insanlar ile daha da politikleşti, daha fazlasının olması gerektiğini fark etti. Ve daha fazlasını da yaptı. Defalarca firarla dolu bir askerlikten sonra halkın, proletaryanın ancak bir devrim ile özgürleşeceği ve bunun da devrimci programa sahip bir parti ile gerçekleşeceği bilinciyle Leninist Gerilla Birliği (LGB) saflarına katıldı.

Yoldaşlarına, ilk ölümsüzleşen LGB savaşçısı olan “Ağit (Yaşar Bulut) gibi ölümsüzleşmek istiyorum” derdi. O, her gün bilenen sınıf öfkesini ölümsüzleşen yoldaşlarının cüretleriyle birleştiriyordu. O, Leninist teorisini, devrimci coşkusuyla pratiğe geçiriyordu.

26 Temmuz 1995 gecesi bir eylem hazırlığındayken Bakırköy’de, bir yoldaşıyla banka oturduğu sırada bir polislin kimlik is-

temesinin ardından, Cihan yoldaş elini cüzdanına atarcasına belindeki silahını kavrayıp polisi oracıkta cezalandırmıştı. Cihan yoldaş, sonrasında çıkan çatışma sonucu yaralanmıştı, yaralı olmasına aldırmadan polis ablukasını yarmaya çalışıyordu, pes etmiyordu. Ancak çok kan kaybediyordu ve yarısı onu yavaşlatıyordu. Akan kanı o ablukayı yarmaya izin vermiyordu. Kan kokusunu alan polisler, bir polislin de infaz edilmesinin ardından kana susamış azgın bir kurt gibi her yerde didik didik Cihan yoldaş arıyordu. En sonunda yorgun düştü Cihan yoldaş. Onu yakalamışlardı, konuşturmak için hastahane yerine direkt işkencehaneye götürdüler. Cihan ne kadar kan kaybetse de, ne kadar yorgun düşse de devrimci cüretinden ödün vermeden yapılan işkenceleri sloganlarla karşılamıştı.

Cüretli sloganları ve uzlaşmaz karakteriyle Cihan yoldaş, kana susayan işkenceciler tarafından Vatan Caddesindeki işkencehanelerde başından ve gövdesinden vurularak katledildi.

Tarık Ziya (Cihan) yoldaş, yoldaşlarına dediği gibi Ağit(Yaşar Bulut) gibi ölümsüzleşti. O da ölümsüzler ordusuna katılmıştı artık.

Leninistler cüretlerini, uzlaşmazlığını ve kararlı yapısını Agitlerden, 13 Martçılardan, Cihanlardan ve onlar gibi korkusuzca ölümsüzleşen komünist yoldaşlarından alıyor.

Tarık Ziya (Cihan) Yoldaş Ölümsüzdür!

“İşte şimdi hazır ol düşman,

Eise et..

Kansa kan!

Açtık işte kanatlarımızı.

Hadi dizil sıraya duvar duvar;

İstersen dağ dağ dizil

Ama ölmeye hazırlan!..”

Genç Bir Leninist

Ölümün Ufkundaki Zafer

Devletin zindanlardaki devrimci tutsaklara yönelik saldırıları çok uzun yıllardır sürüyor. Ne zaman dışarıya, sokaklara gözdağı verme ihtiyacı hissetse ilk olarak zindanlara ve devrimci tutsaklara yöneldi iktidarlar.

1996’da başlayan ve 69 gün süren Ölüm Oruçları ve Süresiz Açlık Grevleri de, hücre tipi cezaevlerine karşı gerçekleşti.

20 Mayıs 1996’da TDP, MLKP, TKP-ML, TKEP-L, DHKP-C, TKP/ML, Direniş Hareketi’nin yayınladığı bildiri ile başladı 96 gün süren ve 12 kişinin ölümsüzleştiği eylem.

“Bugün 26 cezaevindeki (Sağmalcılar, Ümraniye, Bursa, Aydın, Buca, Malatya, Bartın, Tokat, Zile, Çankırı, Yozgat, Nevşehir, Kayseri, Ankara merkez, Erzurum, Doğanşehir, Gebze, İskenderun, Gemlik, Diyarbakır, Antalya, Konya, Ceyhan, Sağmalcılar özel tip) 1500 devrimci tutsak süresiz açlık grevindedir” denilen bildiriye açlık grevi talepleri de şöyle sıralandı:

-Tabutluk genelgelerinin iptal edilmesi, Eskişehir, Kastamonu, İnebolu, Kırklareli, Kütahya, Sinop ve Sakarya tabutluklarının kapatılması.

-Tutsak yakınlarına yönelik saldırıların durdurulması.

-Tutsakların tedavilerinin ve duruşmalar çıkılmalarının önündeki engeller kaldırılması...

Taleplerin kabul edilmemesi üzerine Açlık Grevi eylemi 45. gününde Ölüm Orucuna dönüştürüldü.

38 ilde, 41 cezaevinde, 1500 tutsağın katılımıyla başlayan eyleme 55. ve 65. günlerde 111 kişi 2. ve 3. ekiplere katıldı. 69 gün süren Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi 27 Temmuz 1996’da sona erdi; 12 tutsak ölümsüzleşti, yüzlerce tutsak Wernicke-Korsakoff’a yakalandı.

Zindanlarda süren eylem, çok kısa sürede dışarıda da yankısını buldu. Başta İstanbul olmak üzere pek çok şehirde eylemler yapıldı, barikatlar kuruldu, polislerle çatışmalar yaşandı. Aydın ve sanatçılar hükümetle devrimci tutsaklar arasında ara buluculuk yaptılar.

Ve ilk ölüm haberi, 21 Temmuz günü Aygün Uğur’dan geldi. TKP-ML tutsağı Aygün Uğur, eyleminin 63. gününde ölümsüzleşti. 65. günde Altan Berdan Kerimgiller (DHKP-C), 66. günde İlginç Özkeskin (DHKP-C), 67. günde Hüseyin Demircioğlu (MLKP), 68. günde Ali Ayata (TKP-ML) ve Müjdat Yanat (DHKP-C), 69. günde Ayçe İdil Erkmn (DHKP-C), Tahsin Yılmaz (TİKB), Yemliha Kaya (DHKP-C), Hicabi Küçük (TİKB) ve Osman Akgün (TİKB) eylem sonlandıktan sonra da hastanede Hayati Can

(TKP-ML) ölümsüzleşti...

Eylem sırasında tutsaklar şekerli su+tuz, ek olarak çay ve ıhlamur alıyorlardı. Eylem Ölüm Orucuna dönüştükten sonra ise sıvı alımlarını günde 4 bardak şekerli su+tuz ile sınırlamışlardı. 69. günde Ölüm Orucu zaferle sonuçlandığında, onlarca tutsak ölüm sınırında idi ve sadece devrimci iradeleri ile yaşama tutunuyorlardı. Bunlardan biri de Bursa Cezaevi’nde TKEP/L tutsağı olan Vefa Serdar idi. Vefa Serdar bu eyleme hayata tutundu ancak Wernicke-Korsakoff’un etkileri yaşamı boyunca tüm eylemciler gibi yakasını bırakmadı.

96 Ölüm Oruçları, gerek zindanlarda gerek sokaklarda devrimci mücadelenin ne kadar güçlü olduğunu göstermiş oldu. Devletin hücre-tabutluk planları, 2000 yılına kadar ötelendi...

Serpil Ünal'a Sosyal Medya Cezası

Muhabirimiz Serpil Ünal hakkında sosyal medya paylaşımları gerekçesi ile 1 yıl 3 ay hapis cezası verildi.

Roja’da ölümsüzleşen devrim savaşçılarının anma haberlerini sosyal medya üzerinden paylaşması nedeni ile yargılanan Serpil Ünal, 36. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen 6. duruşmasında terör örgütü propagandası yaptığı gerekçesi ile ceza verildi.

“DKP/BÖG örgüt mensubunu eylemlerini meşru gösterecek yorumla paylaşımında bulunarak örgüt mensuplarını övecek, terör örgütünün cebir, şiddet ve tehdit içeren yöntemlerini meşru gösterecek ve bu yöntemlere başvurmayı teşvik edecek nitelikte ve örgütün stratejik amacı doğrultusunda paylaşımında bulunarak, terör örgütü propagandası yap-

mak suçunu işlediği” için suçlanan muhabirimiz, bu paylaşımı haber yapmak amaçlı yaptığını ve suçlamaları kabul etmediğini söyledi.

Duruşma sonunda Serpil Ünal, “PKK/KCK Terör Örgütünün Çatısı Altında Silahlı Faaliyet Yürüten DKP/BÖG Örgüt Mensubunun Propandasını Yapmak” suçlaması ile 1 Yıl 3 Ay hapis cezasıyla cezalandırılmasına karar verildi.

Mahkeme, hükmün açıklanmasının geri bırakılmasına ve 5 yıl süreyle denetim süresine tabi tutulmasına karar verildi.

İŞİD barbarlığına karşı savaşmak ve ölümsüzleşenleri anmak suç değil, onurdur! Devrimci Basın Susturulamaz!

CESETLERİMİZİ ÇİĞNEMEDEN ASLA!

Sinan Kaleli

Liberalilerin ağız kulaklarında. Emperyalistler bayram ediyor. Sosyalist cenahtaki tüm sosyalizm düşmanları, görünüşte sosyalist özünde burjuva düzenden yana olan bütün burjuva sosyalizmi sevinç içinde ellerini ovuşturuyor.

Sosyalizmin bir türlü "batmayan adası" Küba'da, "Yüzyılımızın Komünü" Küba'da düzen karşıtı gösteriler oldu! Ne mutlu onlara!

Emperyalizmin hegemon gücünün, ABD'nin Florida sahilinden sadece 166 km uzaktaki Küba... Domuzlar Körfezi saldırısından "Füze Krizi"ne, akla hayale gelmeyecek biyolojik-kimyasal saldırılardan suikast girişimlerine, nefes aldırılmaz bir ablukaya (ambargo değil, türlü çeşit "ekonomik yaptırım" değil, düpedüz abluka), sosyalist bloktaki 89-91 karşı-devrimlerinden sonra yaşamak zorunda kaldığı korkunç yokluk günlerine ("olağanüstü dönem") rağmen dimdik ayakta duran, inanılmaz zorluklarla boğuşarak yokluklar içinde devrimini yaşatmayı başaran Küba, tam da iktisadi yeniden yapılanma çalışmalarında belirli bir mesafe katettiğini duyururken protesto gösterilerine tanık oldu.

Havana'ya 30 kilometre mesafedeki San Antonio de los Baños kentinde birkaç bin gösterici sokaklara çıktı. Ayrıca Holguín, Matanzas, Camagüey ve Santiago de Cuba kentlerinde de gösteriler oldu. Eylemlerde ABD bayrakları vardı. (Venezuela'dan tanıdık sahneler!) Elektrik kesintileri, pandemin getirdiği yük, yaşanan zorlukların artışı, gösterilerin ana konularındandı.

Burjuva basın tekellerinin tüm dünyada haberleri geçişi kelimenin gerçek

anlamında ibretlikti. Küba'ya uygulanan ambargonun kaldırılması için dünyanın dört bir yanında (ve bu arada özellikle ABD'de pek çok kente) gösteriler yapılırken, tek bir satır olsun eylemlere yer vermeyen basın tekelleri, 60 yıldır yolunu gözledikleri karşı-devrimin ("renkli devrim"!!!) kapıyı çaldığını düşünerek coştu. (Bu arada Google'da arama yaptığımızda ağırlıklı olarak protesto gösterisi fotoğraflarına ulaşabiliyorsunuz, devrimcilerin sokaklara aktığı görüntüler neredeyse hiç yok!)

Öyle ya, eylemciler "insani yardım koridoru" istiyorlardı! (Tesadüfe bakın, Venezuela'daki darbe girişiminde de aynı sloganlar atılmış, Kolombiya üzerinden "yardım" konvoyu geçirilmek istenmişti.) Şu halde "Küba halkını kan gölünden korumak için" harekete geçilmeli, "ABD önderliğinde uluslararası müdahale" yapılmalıydı. Bu aşağılık çağrıyı yapan Miami belediye başkanından başkası değil! Konuşmasının devamında "Kübalılar tiranlık olmadan kendilerini yönetmeye layık ve hazırlar. Bugün sona erebilir ve sona ermelidir. Bu anın sonuçları, yarım küredeki milyonlarca insan için Nikaragalılar ve Venezuelalılardan ve çok daha fazlası için özgürlük anlamına gelebilir" diyordu bu belediye başkanı. Olayın anlamını gayet iyi kavramış olduğu belliydi.

Küba başkanı Diaz-Canel derhal gösterilerin olduğu kente gitti. Televizyonda konuşma yaptı ve devrimcileri, devrimi savunmak üzere sokaklara davet etti. Çok geçmeden tüm kentlerde Küba devrimini savunanlar sokaklara aktı.

Yoldaş Diaz-Canel son derece samimi ve kavrayıcı konuşmasında "San

Antonio de los Baños'ta bir grup insan, kentin en merkezi parklarından birinde toplanarak protesto ve taleplerde bulundu. Bu insanlar kim? Bu insanlar, bazı eksiklik ve zorluklar yaşayan, devrimci olup kafası karışan, tartışma ihtiyacı duyan veya memnuniyetsizliklerini dile getiren insanlar.

Bu iki grup insan farklı bir yonteme başvurarak tartışma içerisine girmek istediler ve açıklama istediler. Söyledikleri ilk şey 'Ben bir devrimciyim' ve 'Devrim'i destekliyorum' oldu.

Bu, sosyal ağlarda ortaya çıkan kampanyalarda yer alan bir grup manipülatör tarafından yönetildi. Ünlü SOS-Matanzas veya SOS-Cuba'yla, tencere tava çağrısıyla, Küba'nın bazı kentlerinde buna benzer gösteri ve toplumsal ayaklanma olmasını beklediler.

Bu suç teşkil eden, çok acımasız bir olay, özellikle insanların kendini pandemi döneminde koruması için evde kalmasını sağlamamız gerek şu dönemde. Devrim'in getirdiği moralle, San Antonio de los Baños'un devrimcileri, vilayet yönetimi ve ülke yönetiminden bir grup yoldaş San Antonio de los Baños'ta bizi temsil etti.

Bu devrimci kitle, karşı devrimcilerin karşısına çıktı. Devrimcilerle ve bazı devrimci olmayan ancak tartışmak isteyenlerle konuştu. Daha sonra Küba'ya sokakların devrimcilerle ait olduğunu göstermek için kente yürüyüş ve tur gerçekleştirdik.

Bu gerçekleşirken, ülkenin başka kentlerinde insanların böylesine sağlıklı amaçlarla motive olarak belli sokak ve meydanlarda toplandığını biliyorduk. Devlet, diyalog ve aynı zamanda

katılım için tüm siyasi iradeye sahiptir. Bu ülkenin egemenliğini ve bağımsızlığını teslim etmeyeceğiz. Devrimi yok etmek için cesetlerimizi çiğnemeleri gerekir."

Bu net duruş, sokakların devrim taraftarlarınınca doldurulması, protestocuların geri çekilmesini sağladı şimdilik. Diaz-Canel'in sokakta yaptığı açıklamalar, açıklamaların kararlı ve kapsayıcı tonu, karşı-devrimci planlar yapanların hesaplarını bozuyor.

Diğer taraftan Latinlerde art arda destek açıklamaları geliyor Küba yönetimine. Rusya "Küba ve çevresindeki gelişmeleri dikkatli bir şekilde izliyoruz. Küba hükümetinin anayasa ve mevcut iç mevzuat kapsamında kamusal düzeni vatandaşların çıkarına olacak şekilde yeniden sağlamak için gerekli tüm önlemleri alacağına inanıyoruz. Egemen bir ülkenin işçilerine dışardan müdahale edilmesini ve Küba'daki istikrarsızlığı artıracak yıkıcı eylemleri kabul edilemez buluyoruz" diyerek doğrudan Washington'ı hedef alıyor. ABD'nin "şeytanlaştırma" planları yine boşa düşüyor.

Küba'daki bu karşı-devrimci girişimin, Haiti devlet başkanının öldürülmesinin hemen sonrasına denk gelmesine dikkat. Benzer suikast ve darbe girişimini Venezuela'da yapmaya çalıştılar, başarılı olmadılar. Belarus'ta aynı tarz bir suikast ve darbe planı, daha işin başında Rus istihbaratı tarafından açığa çıkarıldı. İşin içinde doğrudan ABD'li görevliler vardı! Haiti'de ise başkanı (ki ABD yanlıydı) öldürmeyi "başardılar". Bundan sonrası nasıl pervasız ve fütursuz olacağını işaretledi, bir gözdağı idi bu cinayet.

Cinayeti Sam Amcaya bağlayan bağlar her gün daha belirgin ortaya çıkarken, tüm ülkeler de bundan ne anlaması gerektiğini görüyorlar. Özellikle Latinler, bu durumu gayet iyi anlıyor. Adım adım darbeye sürüklenen Peru'sundan Arjantin'ine, Meksika'sından Panama'sına, hepsi görüyor ve anlıyor ki, "ABD geri döndü"! Biden bu sözü iş olsun diye söylemedi!..

Yanlış anlaşılmasın. Bu durum kişilere has bir şey değil elbette. Kişilerin rolü her zaman sınırlıdır. "Müesses nizam" belirler uzun dönemli politikaları. Dev tekellerin ihtiyaçları belirler. Bir bütün olarak çöküp gitmekte olan düzeni ayakta tutmak adına saldırganlık sürekli trmendırılmak zorunda. Öyle de yapıyorlar.

Küba'da yokluk, küresel salgın vb. nesnel şartların ağırlığı, ABD maddi desteği ve kıskırtmasıyla birleşince, sokaklarda belirli bir karşılık bulan bir hareket ortaya çıkardı. Bu "küçük halka"yı sınıksız tutmaya çalıştı Washington. Görünen o ki daha ilk adımda kayıp gitmeye başladı bu halka. Fakat içinde bulunduğu şartlar, Küba'ya, tüm bölge ülkelerini ve tüm dünyayı, çöküş sürecinin etkisiyle alabildiğine saldırganlaşan emperyalizmin yıkıcı eylemlerine açık hale getiriyor.

Çöküş, öyle kendiliğinden, sessiz sedasız gerçekleşmiyor. Dişe diş, zorlu, kanlı, acılarla dolu kışımlar içinden geçiyor dünyamız. Yeni, ancak bu zorlu mücadelenin kazanılmasıyla doğacak.

Evlerimizi Yıkırmayacağız

Başakşehir'de yıkımlara karşı mücadele eden Güvercintepe Filistin Mahallesi sakinleri, 5 Temmuz günü Başakşehir Belediye binası önünde bir basın açıklaması düzenledi. Mahalleli, belediyenin yol projesine evlerini kurban vermeyeceklerini söyleyerek yerinde dönüşüm talep etti, avukat da hukuki sürece dair bir açıklama yaptı. Mahalle halkı şöyle diyor:

Bizler Güvercintepe Filistin mahallesi halkı olarak yıllarca her karışına emek verdiğimiz, emeğimizle güzelleştirdiğimiz mahallemizden rant uğruna kovulmak isteniyoruz.

Başakşehir Belediyesi 30 yıldır yaşadığımız evlerimizi yıkmaya, bahçelerimizde bulunan binbir emekle yetiştirdiğimiz ağaçları vicdansızca keçe darbeleriyle sökmeye başlamıştır. Aynı zamanda son günler de mahallemizin çeşitli sokaklarında yaşayan komşularımıza gönderdiği zabıta ekipleriyle, mahalle halkının gözünü korkutmaya çalışıp, taciz ve tehdit etmektedirler.

Başakşehir Belediyesi tarafından; Kamu yararı ve sağlığa erişim hakkı diye sunulmak istenen yol projesi kamu yararı gözetmiyor. Çünkü Başakşehir Belediyesi'nin sosyal medya hesaplarından, internet sitesinden, yeni konut projesi olarak sunduğu 38-39 sokakların olduğu 39 dönümlük arazinin 17 dönümüne 6 bloktan oluşan ve 503 konutluk bir sosyal konut projesi reklamı yapılıyor. Ve üzerinde yaşayan hane sahiplerinin büyük çoğunluğu ile

anlaşma sağlanmış. Ve bu projeyi sunarken, henüz yapılmayan hastane yolu ve çevresindeki hayata geçmemiş diğer projelerin dahil edilerek sunulması, evlerimizi yıkarak yapılmak istenen yolun aslında, bu konut projesinin değerini artırmak için yapılmak istendiği gayet net anlaşılıyor.

Anayasanın 36. maddesi ve insan hakları evrensel beyannameyi herkesin insan onuruna yarasır bir biçimde konut ve barınma hakkına sahip olduğunu söylemektedir. Ama Başakşehir Belediyesi "siz zaten burada işgalciniz sizin evinizi yıkarım" diyor. Biz 30 yıldır bu evlerde yaşıyor elektrikliğini, vergisini ödüyüz. İmar barışına başvurmuş onlarca aile var. Kimse bize kendi topraklarımızda işgalci muamelesi yapamaz biz bunu kabul etmiyoruz.

Geçen yıl yine aynı zamanlarda beş komşumuzun evi yıkıldı ve belediye zorla 30 bin lira gibi bir rakamla komşularımızı evlerinden çıkmaya mecbur bıraktı. Biz dilenci değiliz biz para istemiyor, emeğimize sahip çıkıyoruz. Bizim emek verdiğimiz evlerimizde ya yerinde dönüşüm yapılınsın ya da tapularımız verilsin biz fazla bir şey istemiyoruz, hakkımız olanı istiyoruz geleceğimizi 30 bin liraya da 70 bin liraya da terk etmeyeceğiz.

Başakşehir Belediyesi'nin yol projesi bizim evlerimize zarar vermemelidir evlerimizi yol projesi kapsamında yıktırmayacağız yerinde dönüşüm istiyoruz!

Tozkoparan'da "Karanlığa Ve Yıkım Kararına Karşı" Eylem

Haftalardır İstanbul'da bir mahalle gündemde. Tozkoparan mahallesi. Mahallede 13 yıldır hayata geçirilmek istenen bir "Kentsel Dönüşüm Projesi" var. Tozkoparan, Güngören ilçesinin 11 mahallesinden sadece bir tanesi. Yeşil alanların çoğunlukta olduğu mahalle, deprem gerekçesi ile yıkılmak isteniyor.

Mahalle riskli alan ilan edilmiş durumda, ancak İBB'nin risk raporuna göre Tozkoparan, Güngören'deki 11 mahalle içerisinde ancak 9. sırada... "Burası devletin dar gelirli için yaptığı sosyal konut alanı. İstanbul çölünün ortasında nefes alınacak bir vaha" diyor mahalleli ve gerekçenin risk değil rant olduğunu vurguluyor. 1994 yılından beri mahalle halkının tapuları var ve kat mülkiyeti haklarına sahipler. Halk evlerinin güçlendirilmesini istese de, kendilerine aynı metrekare karşılığında evlerinin verilmesini istiyor, kendi evlerinin kendilerine geri satılmasını değil...

Mahalle 21 Nisan 2020'de Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi'yle bir anda afet bölgesi ilan edildi ve 7 ay önce yıkım çalışmalarına başlanacağı gerekçesiyle mahalleliye 'evlerini terk edin' tebligatı geldi. Konu yargıya taşındı, İstanbul 10. İdare Mahkemesi tahliye ve yıkım işlemlerine yönelik yürütmeyi durdurma kararı verdi. Ancak Haziran ayı başında yürütmeyi durdurma kararı kaldırıldı...

Kentsel dönüşümüne açılmak istenen Tozkoparan Mahallesi'nin 23 Haziran'da elektrigi, suyu ve doğalgazı kesildi... Bütün bir mahalle halkı yaklaşık iki haftadır suyu, elektrigi olmadan yaşam savaşı veriyor...

Herhangi bir bilimsel rapora dayanmadan alınan bir yıkım kararı var ve Danıştay karar vermeden mahalle sakinin evlerini boşaltması için suyu, elektrigi kesiliyor. Bunun üzerine mahalle halkı Barış Parkı'nda döbet eylemine başladı.

21.yüzyılda, İstanbul gibi bir metropolde insanlar elektriksiz, susuz, oksaksız, tıp ve su kuyruğunda yaşamını

sürdüremeye çalışıyor... 5 kat merdivende tankerden doldurdukları suyu bidonla evlerine taşımaya çalışanlar, medikal cihazlarla nefes alabilen hastalar, tüm yiyecekleri bozulan aileler, namaz kılabilmek için ancak teyemmüm (toprakla abdest) yapabilen insanlar... Kime dokundan ayrı bir hikaye çıkıyor. Evinin değerinin 700-800 bin lira olduğunu, devletin ise 400 bin lira verdiğini söylüyor bir kadın. Bir diğeri evde elektrik-su-doğal gaz olmadığı için yemek de pişmiyor diyor. Ve aileler

akşamları henüz elektrigi suyu olan komşuların pişirip getirdiği yemekleri nöbet tuttıkları Barış Parkı'nda hep beraber yiyorlar.

Bugün mahalle halkı, Danıştay'da bir yıldan fazladır bekleyen davanın sonuçlanması için Ankara'ya gitti. Danıştay önünde yapılan açıklamada Danıştay 6. Dairesinde Haziran 2020'de 2 dava açıldığı söylenerek, bu davalar evleri başlarına yıkıldıktan sonra lehlerine sonuçlanırsa, kayıplarını kimin karşılayacağını soruldu.

Bir yılı geçmiş olan davanın sonuçlanmamasının Tozkoparan'da geri dönülemez mağduriyetler yarattığı belirtilerek; Tozkoparan'da 2010'da kentsel dönüşüm planlarının, 2013'te riskli alan kararının Danıştay tarafından iptal edildiği hatırlatıldı. Ancak bölgenin rapor dahi olmadan bir kez daha riskli

alan ilan edildiği, üstelik 'acil yıkım' için uygulanan 6/A maddesinin de devreye sokulduğu söylendi.

Bir bölgenin 6/A maddesi kapsamına alınması, oradaki vatandaşların bütün tapularının hazine üzerine geçirilmesi, mevcut binalarının değerlendirilmesinin, orada yapılacak projenin hangi müteahhit tarafından yapılacağına, konutların büyüklüğüne vs herşeye bakılmadığı karar vereceği, halkın hiçbir hakkının olmadığı anlamına geliyor. Bu madde, "Çok acil kendiliğinden çökme

yıkılma, patlama, heyelan riski olan bölgeler için" çıkarılmış, ancak rant için istenilen her yere keyfi olarak uygulanabiliyor. Tozkoparan halkı bunun için de itiraz etti.

Ve Tozkoparan Mahallesi için geçerli tüm koşullar şu an Küba Mahallesi (Mehmet Nesih Özmen) için de geçerli. Halk, yerinde dönüşüm ve sosyal konut beklenirken plan notlarına teras bahçelerin yazıldığını görüyor. Yani bölgede lüks konut ve rezidans yapılacak. İnsanlar buradan kaç daire çıkacağı, kaç metrekare daire verileceğini bilmiyor, dahası buradan kendisine daire verilecek mi onu bile bilmiyor...

Evet, 21. yüzyılda, İstanbul gibi bir metropolün göbeğinde insanlar "Karanlığa ve yıkım kararına karşı" bir eylem sürdürüyorlar...

33 Düş Yolcusunun Ardından

Suruç Katliamı'nın üzerinden 6 yıl geçti. 20 Temmuz 2015'te Rojava'da özgürlükleri için mücadele veren Kobane halkları ile dayanışma için Suruç'ta bir araya gelen gençler, Amara Kültür Merkezi bahçesinde IŞİD'in bombalı saldırısı ile karşılaştı. Suruç katliamında "33 düş yolcusu" hayatını kaybetti, onlarca kişi de yaralandı...

Kadıköy

Suruç Aileleri İnisyatif'i'nin çağrısıyla katliamın 6. yılında Halitağa Caddesi'nde anma eylemi düzenlendi.

Anma öncesi Kadıköy'ün her sokağı polis bariyerleriyle ablukaya alındı. Buna rağmen Halitağa Caddesi'nde yüzlerce kişi, Suruç'ta ölüm-süzleşenlerin fotoğraflarının yer aldığı pankart ile "Suruç İçin Adalet, Herkes İçin Adalet", "Kalplerimiz Adalet İçin Atsın" pankartları açarak Suruç'ta yaşamını yitirenlerin fotoğraflarını taşıdı.

"Katil Devlet Hesap Verecek" sloganları atıldığı sırada polisin savurduğu saldırı tehditleri yine sloganlarla yanıtladı. Katliamda annesi Nazegül Boyraz'ı kaybeden Yasemin Boyraz basın metnini okudu. Katliamı ve sonra yürüttükleri mücadeleyi anlatan Boyraz, 6 yıldır sokak sokak, meydan meydan kendileriyle birlikte mücadeleyi yürütenleri selamladı ve en alttan en üst kademeye kadar tüm failer yargılanana kadar adalet mücadelesini sürdürebileceklerini söyledi.

Daha sonra Suruç'ta yaşamını yitiren Uğur Özkan'ın babası Mehmet Özkan söz alarak "Bayram yapmak yerine eylem yaptıklarını" söyledi. Kardeşi Hatice Ezgi Sadet'i kaybeden Özgen Sadet ise, 6 yıl önce gün öğlene varmadan yüzlerce evden çiğlik, ağıt, acı yükseldiğini belirterek, "Bugün Suruç aileleri olarak, Ezgi'nin ablası Özgen, Bahar'ın kızı Özgen olarak, İsmet'in kızı Cemil abinin yoldaşı olarak, Halitağa'nın yollarını yürüten, mezarbaşı anmalarına giderken binlerce düş yolcusunun varlığını taşıyarak geldim. Çünkü bu topraklarda adalet mücadelesi demek, bir olmak, birlik olmak demek. Biz bunu Savaş'ta, Maraş'ta; Berkin'de, Amed katliamında, Suruç'ta gördük... Biliyoruz ki adalet mücadelemiz devam edecektir" dedi.

Suruç'ta ağır yaralanan Koray Türkay, katliamın IŞİD ve devlet eliyle gerçekleştiğini söyledi ve "Bizim sahip çıkmamız gereken irade yeni bir yaşamın gerçekleştirilebilir olma iradesine sahip çıkmaktır. 33'lerin iradesi, düşleri yeni bir yaşam düşüdür. Yeni yaşamın filizlendiği Rojava devrimine katkıda bulunmak için Suruç Amara'ya varmıştır. Bu dayanışma iradesinden öylesine ürkenler bu katliamı gerçekleştirmişti" dedi.

Suruç yaralıları Uğur Ok, "Beraber savunduk beraber inşa edeceğiz" kampanyasına değinerek "Sadece çocuklara oyuncak götürmüyorduk. Herkes devrim, onur ve özgürlük düşünümlerini oraya getirmişti. Fakat DAİŞ eliyle

bir katliama uğradık. Halkların birleşik köprü buluşmasını engellemek istediler, fakat başaramadılar" diyerek "Unutmayacağız, affetmeyeceğiz, hesap soracağız" vurgusu yaptı.

İsmet Şeker'in kızı Dilek Şeker ise "Altı yıldır babamın fotoğrafı elimde, altı yıldır babama 'baba' diyemiyorum. Bu polisler neden o gün Amara'nın etrafında yoktu. Asla mücadeleden vazgeçmeyeceğim" dedi.

Birleşik Mücadele Güçleri adına konuşan Mürüvvet Küçük "Bizler, bizden koparılan 33 parçanın, 33 canımızın, ideallerini, düşlerini, birleşik mücadelemizle yaşatacağımıza bir kez daha söz veriyoruz" dedi.

Halitağa Caddesi'nde yapılan açıklamanın ardından Süreyya Operası önünde açıklama yapmak üzere yürüyüşe geçen gençlik örgütlerine polis biber gazı ve plastik mermi ile saldırdı. Saldırı sırasında çok sayıda kişi işkenceyle gözaltına alındı. Polis saldırısı ve gözaltılara rağmen gençlik örgütleri Mehmet Ayaltaş Parkı'na yürüyüş gerçekleştirdi, polis burada da gençlere saldırarak gözaltına aldı. Polis saldırısında gazeteciler de yakın mesafeden plastik mermilerle vuruldu, darp edildi.

Gözaltına alınan 62 gençten 50'si geç saatlerde ifadeleri alınarak serbest bırakılırken, 12 kişi savcılıkta ifadeleri alınmak üzere geceyi Vatan Emniyet Müdürlüğü'nde geçirdiler. Gözaltına alınan gençler Hastane önünde ve araçlarda bekletilirken de işkence ile karşılaştılar.

21 Temmuz günü Kadıköy'de yaşanan polis saldırısı İHD'de yapılan basın açıklaması ile protesto edildi.

Katliamı lanetlemek için yaptıkları eylemlerde polisin işkencesiyle karşı karşıya kaldıkları söyleyen Suruç'ta katledilen Uğur Özkan'ın ağabeyi Süleyman Özkan, "Dün gözaltı aracına gaz bombası atıldı ve burada gençleri boğmaya çalıştılar. Bazı arkadaşlarımızı merdivenden aşağıya attılar. Her sene yaşadığımız bir durumdu bu ama bu sene farklı vahşi geldiler" dedi.

Hatice Ezgi Sadet'in ablası Özge Sadet de polisin gençlere kin ve nefretle saldırdığını söyledi, "Gençlere ablukada saldırmak sadece bir acizliktir" dedi.

Suruç yaralıları olan Yasin Can, katliamı unuttuklarını, affetmeyeceklerini ve he-

sabını soracaklarını söyledi.

Gözaltında tutulan 12 genç 21 Temmuz günü öğle saatlerinde Kartal Adliyesi'nde savcılığa çıkarıldı. Gençlik örgütleri de Adliye önünde bir açıklama yaptı, "Adaleti birleşik mücadelemizi büyütürken biz getireceğiz" dedi.

"Suruç İçin Adalet Herkes İçin Adalet" yazılı pankartın açıldığı eylemde konuşan Ekınsu Gündoğan,

"Maden işçilerini katledenlerden hesap sormak için 'öyle mi alay komutanı' cüretiyle jandarmamızın üzerine yürüyen işçileriz, Migros işçilerinin hakkını vermeyen Tuncay Özilhan'ın evinin kapısına dayanan 'sahip olduklarımız bizden çaldıklarımızdır, korkunç yine geleceğiz' diyerek haklarını arayan işçileriz, kayyum rektörleriyle akademinin biat edeceğimiz sananlara karşı 6 aylık direnişle kayyum Melih'i yollayan öğrencileriz, İkizdere'de doğasını katleden Cengiz'e ve onların koruyucusu devletin karşısına dikilip doğamızı katledemeyiz diyen İkizdere kadınlarımız, HDP'yi hedefe koyan iktidardan güç alıp Deniz Poyraz'ın katledilmesine karşı 'bir deniz gider bin deniz geliriz' diyen devrimcileriz biz. Her yerdeyiz direniyoruz ve biliyoruz bu direnişten nasıl korktuklarımız. 'Ağzını açanı alın' emri, Saray'ın telâşının en açık ifadesidir. Korkularını, saraylarının duvarlarını, kendi boylarını aşılıyor" dedi.

Açıklamanın ardından kitle gözaltındaki 12 kişinin serbest bırakılana kadar adliye önünde bekleyeceklerini duyurdular. Tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edilen 12 genç, mahkeme tarafından adli kontrol şartı ile serbest bırakıldılar.

Ankara:

Suruç katliamının 6. yılında gençlik örgütleri Ankara'da "Suruç İçin Adalet, Herkes İçin Adalet" pankartı ile eylem yaptı. Konur Sokak'tan Güvenpark'a yürüyüşe geçen gençlik örgütlerinin eylemine polis saldırdı. Polisin saldırısı ile darp edilerek, işkence ile çok

sayıda kişi gözaltına alındı.

İzmir:

İzmir'de Gençlik Örgütleri, Suruç katliamında yaşamını yitirenleri anmak amacıyla Karşıyaka İzzan önünde bir araya geldi. "6. Yılında Suruç İçin Adalet, Herkes İçin Adalet" pankartı açılan eylemde yaşamını yitirenlerin fotoğrafları taşındı.

"Biji Berxwedana Rojava", "Şehit Namirin", "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak" ve "Rojava'da Düşene Ve Dövüşene Bin Selam" sloganlarıyla Karşıyaka İskelesi'ne yürümek isteyen gençlerin etrafı yüzlerce çevik kuvvet tarafından ablukaya alınarak yürümelerine izin verilmeli.

"Katil IŞİD İşbirlikçi AKP" sloganlarıyla barikatları aşarak yürüyen gençlere polis biber gazı ve kalkanlarla saldırarak en az 10 kişiyi gözaltına aldı. HDP'li vekiller de darp edildi, görüntü almalarına izin verilmeyen basın alanının dışına çıkarıldı.

Polis saldırısına rağmen bir grup genç yaklaşık 2 saat

boyunca alanı terk etmeyerek, polis ablukası altında Kürtçe ve Türkçe açıklama yaptı. Açıklamayı okuyan Zehra Akbıyık, saldırı ve gözaltılarla yılmayacaklarını söyledi, "Her yerdeyiz direniyoruz. İnanca, onurlu bir yaşamın yolunda 33 Düş yolcusunun bizlere bıraktığı özgür bir dünya hayalini her direniş alanına taşıyacak; insanlığın başına bela olan bu sistemi tarihin çöplüğüne yollamak için örgütlü gücümüzü büyüteceğiz. Suruç'un hesabı soracağız" dedi.

Açıklama sonrası "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" Ve "Gün Gelecek Devran Dönecek Katiller Halka Hesap Verecek" sloganları eşliğinde gençler alandan ayrıldı.

Antakya:

33 düş yolcusunun arasında henüz lise son sınıf öğrencisi olan Antakyalı Okan Piriç de vardı ve saldırı sonrasında ölümsüzleşti. 20 Temmuz günü Antakya'da bulunan mezar başında, başta Okan Piriç olmak üzere ölümsüzleşen tüm gençler için anma etkinliği düzenlendi. Anmaya Okan Piriç'in ailesi ve devrimci kurumlar katıldı.

Saygı duruşundan sonra ilk sözü Okan'ın Annesi sözü aldı. Katılan herkese teşekkür ederek söze başladı. Okan'ın acısının hala içinde olduğunu, hiç dinmediğini ve Okan'ın idealleri uğruna hepimiz adına kendini feda ettiğini söyleyerek sözlerini sonlandırdı.

Ardından Suruç katliamı üzerine kurumların yaptıkları açıklama ile etkinlik son buldu.

KÜBA'YI SAVUNMAK, SOSYALİZMİ SAVUNMAKTIR

K.Taylan Kızıldağ

Sosyalizm düşmanları yine sahnede ve şimdiki hedefleri, uzun zamandır her türlü zorluğa ve saldırıya rağmen ayakta kalan Küba! Birbiri ardına Latin Amerika'da sosyalist eğilimli iktidarları ekonomik ambargolar ve darbeler ile göndermede başarısız olan emperyalist dünya ve bölgedeki işbirlikçileri Küba'ya yönelik yeni planlarını devreye sokmuş görünüyor. Liberallerinden karşı devrimcilerine, bütün emperyalist dünyaya kadar bütün sosyalizm düşmanları nefeslerini tutmuş, devreye soktukları bu yeni planın başarılı olmasını, Küba'nın geri adım atmasını ve devrimci iktidarın yıkılmasını bekliyorlar.

Başta Türkiye ve Kürdistan'da olmak üzere dünya genelinde olayları bağımsız devrimci sınıf ideolojisiyle yorumlamaktan yoksun reformizm de sosyalizm düşmanlığını sergilemekte gecikmiyor. Küba'nın hiçbir zaman sosyalizme yönelmediğini söyleyenlerden, zaten yıkılmaya mahkum olduğunu geveleyenlere kadar birçok yaklaşım mevcut, ama hepsinin bulunduğu ortak nokta emperyalizmin Küba'ya yönelik bu saldırganlığına karşı sus pus olmak.

Emperyalizm başta olmak üzere onun güdümünde hareket eden bu mide bulandırıcı koro, yüzyılımızın komünü Küba'da devrimci iktidarın yıkılması için elinden geleni yapıyor. Küba'da emperyalizmin uyguladığı blokajla birlikte pandeminin getirdiği ekonomik zorlukları ve ülkedeki elektrik kesintilerini bahane ederek sokağa çıkan birkaç bin karşı-devrimci, yer yer ellerinde ABD bayraklarıyla gösteriler düzenlediler.

Emperyalist devletlerden, istihbarat örgütleri yönlendirmesinde çalışan karşı-devrimci ABD merkezli Kübalı vakıflara, kapitalist medya kuruluşlarına kadar herkes için içinde. İnternette, sosyal medyada Küba halkını temsil etmeyen, bu küçük gerici güruhun (Diaz Canel'in belirttiği gibi bir kısmı yaşamsal sıkıntılarını da etkisiyle bilinçsizce sokağa çıkan insanlar) devasa bir kitleymiş gibi görünmesi için elinden geleni yapıyorlar. Hatta Küba halkının devrimlerine sahip çıkmak için düzenledikleri kitlesel gösterilerin fotoğrafları bile çarpıtılarak, iktidar karşıtı eylemler gibi lanse edildi. Medya tekellerinin 2011-2013 arasında Mısır Devrimi'ndeki kitle eylemlerini bile Küba'da gerçekleşen düzen karşıtı eylemler gibi göstermesi, algı operasyonunun nasıl titizlikle ve pervasızlıkla yürütüldüğünü göstermekteydi.

Bu küçük çaplı protestoları fırsat bilen ABD'deki karşı-devrimci Kübalılar, Küba'ya "insani yardım koridoru" açılmasını istediler. Senaryo Venezuela'ya ne kadar da benziyordu... Venezuela'ya Kolombiya üzerinden açılmak istenen bu yardım koridoru kesvesi altındaki paramilitler çetelerin askeri müdahalesi senaryosu, Küba'da tekrarlanmak istendi. Ve son olarak Miami Belediye Başkanının Küba'ya karşı hava saldırılarının düzenlenmesi çağrısında bulunması da, bu ucuz adam şahsında emperyalist dünyanın Küba'dan ve sosyalizmden ne kadar nefret ettiğini gösteriyordu.

Neden nefret etmesinlerdi? Devasa kapitalist ekonomilerine rağmen pandemi sürecinde emperyalist devletlerin hepsi, kendi işçi sınıfını ölüme terk etmişti. Yaşlı nüfusu yük olarak gören bu haydut devletler, Covid geçiren yaşlı insanları hastanelere bile kabul etmediler, evlerinde ölüme terk ettiler. Covid olan insanların sokaklarda bir başına öldüğü ve kimsesizler mezarlığına gömüldüğü o karelere hala belleklerimizde. Ya da George Floyd gibi sayısız siyahinin ABD polisi tarafından nasıl acımasızca katledildiğini hatırlatmaya gerek bile yok.

Milyonlarca insanın açlık ve sefalet içinde yaşamak zorunda kaldığı, işçi sınıfının acımasızca sömürüldüğü, kadınların ve LGBTI+'ların ezildiği, yaşamdan dışlandığı, katledildiği bu emperyalist devletler Küba'ya "insani yardım" götürecekmiş..

Her türlü ekonomik zorluğa ve ablukaya rağmen, pandemi döneminde kendi aşısını geliştirmeyi başaran, hastalığın kitlesel yayılmasını engelleyen, hatta Covid'le savaşmak ve dünyadaki emekçi halklarla salgına karşı dayanışmayı büyütme için yurtdışına doktor gönderen Küba değil de kimdi? Ama gelin görün ki, emperyalist-kapitalist sistemin tekeli medyasından, en üst düzey yönetimlerince kadar bütün borazanları gerçeği ters yüz etme konusunda canhırsız uğraşıyor. Bütün emperyalist-kapitalist dünyanın, liberal ahmakların, reformist gevezelerin ortalığı bulandırdığı bugünlerde gerçeğin ne olduğunu ortaya koymak ve Küba'yı her koşulda savunmak bizlere düşüyor.

Emperyalizmin her türlü ablukasına, kara propagandasına ve saldırısına rağmen yüzyılımızın komünü Küba dimdik ayakta. Emperyalizmin uyguladığı kapsamlı blokaj ve Covid-19 pandemisinin yaratmış olduğu ekonomik zorluklara rağmen Küba, iktisadi olarak devlet planı çerçevesinde yeniden bir yapılanma sürecinde. Üstelik sağlık alanındaki, toplumsal alandaki gelişmesini hiç duraksamadan sürdürüyor.

Pandemi döneminde Küba Komünist Partisi ve devrimci iktidarı pandeminin başından beridir blokajın da etkisiyle belirli bir süre ekonomik zorlukları yaşanabileceğini ifade etmişti. Bu kapsamlı blokaja rağmen Küba Covid-19 salgınının kitlesel bir şekilde yayılmasını halktan yana çok sıkı önlemler alarak başardı. Ayrıca kendi Covid-19'a karşı en etkili korumayı sağlayan aşığı da yine Küba üretti.

Küba devrimci iktidarının birçok alandaki planlı ekonomi projeleri, başarıyla ilerliyor. Çok iyi koşullarda ve ücretsiz şekilde sağlığı erişiminin mümkün olduğunu, eğitimin, barınmanın ücretsiz olduğu, kadınların toplumsal yaşama katılımının çok ileri boyutlarda olduğu Küba insanlığa umut oluyor.

Küba Devrimi'nden kaçıp bütün zenginliklerini yitiren ve ABD'ye sığınan Kübalı karşı-devrimcilerin yıllardır sürdürdükleri yıpratma çabaları, kara propagandaları ve emperyalist devrimci ayak oyunu sonuç vermiyor. Küba devrimci iktidarı ve yüz binlerce Kübalı geçtiğimiz günlerde emperyalizmin planladığı bu küçük çaplı protestoların gerçek içeriğini fark ederek hemen sokaklara aktı, devrimine sahip çıktı, sokakların devrimcilerle ait olduğunu ortaya koydu. Liberallerin, emperyalistlerin, bölge karşı-devriminin sevinçle karşıladığı bu küçük çaplı protestolara karşı Kübalıların ve Küba Komünist Partisi'nin cevabı çok açıktı.

Büyük bedellerle kazanılan, büyük emeklerle bugünlere gelen, sosyalizm dünya çapında geriye düştüğünde bile ayakta kalmayı başaran ve sosyalizm çizgisinden bir adım olsun geri atmayan Küba'nın diz çökeceğini zannedenler, sokaklara baksın. Her kent meydanı, her fabrika önü, her mahalle "Ben Fidel'im, Cesetlerimizi Çiğnemedim Asla" sloganlarını haykırarak, devrimci iktidarlarına ve sosyalizme sahip çıktıklarını dosta düşmana ilan ettiler. Kübalılar devrimlerine ve devrimin kazanımlarına sahip çıkmak için tarihsel sorumluluklarını yerine getiriyor.

Biz gençliğe düşen ise, bu saldırıları boşa düşürmek ve sosyalizmin bu kalesini savunmak için proletarya enternasyonalizmi bilinciyle eyleme dayalı, dayanışmalı çeşitli yolların kurulduğu pratikleri yaygın bir şekilde geliştirmektir. Ve en temelde emperyalist-kapitalist sisteme vurulacak en büyük darbe olan birleşik devrimin zafere ulaştırılması için bıkmadan, yorulmadan çalışmaktır. Gün Küba halkı ile eyleme dayalı enternasyonal dayanışmayı büyütme zamanıdır, gün Küba Devrimini ve devrimci iktidarını her türlü saldırıya karşı savunma günüdür. Emperyalistler bu sefer de başaramayacak, Küba'nın teslim olacağını zannedenler, sokakları dolduran, devrimine sahip çıkan milyonlara baksın!

HESAPLAŞMA HAZIRLIKLARI

Umud Çakır

Emekçi sınıfların çektiği sefalet, acılar ve açlık üzerine çok şey yazılıyor. Yazılıyor fakat yetmiyor mahşeri cehennem anlatmaya. Ama bu cehennem sofrasında, daha az dikkat çeken çok önemli gelişmeler oluyor. Adeta, devrim ve karşıdevrim cepheleleri, genel muharebeye hazırlanan ordular gibi, kendi güçlerini sınavan provalar yapıyor, tatbikatlara giriyor, moral üstünlüğü ele geçirme rekabetine giriyor, mevziler ve kanatlar yeniden düzenleniyor. Ve tüm gözler sonucu belirleyecek o çarpışmayı başlatacak işaret fişğine çevrilmiş durumda.

En son, İstanbul Sözleşmesinin iptaline tepki olarak kadınlar, 40 kentte alanlara çıktılar. Metropollerde cesaret ve cüret dolu çatışmalara giriştiler. Yoğun, öfkeli bir kadın kitlesi, EKA'nın "Her Şey Değişecek" sloganında buldu kavga'nın esas ruhunu. Yaygınlığı ve öfkesiyle benzer bir eylem dalgası, Deniz Poyraz'ın vahşice katlinden sonra ortaya çıkmıştı. Bundan önce de, Boğaziçi öğrencilerinin eylemi, aynı yaygın etkiyi yaratmıştı.

Yükselişi devam eden devrimci halk hareketinin, en göze çarpan karakteri, bu eylemlerde rahatlıkla tespit edilebilir. Ele alınan mesele, ne kadar kısmi veya yerel olursa olsun, başlayan hareket aynı anda onlarca kenti sarsıyor. Bu eylemler, ne yerel düzeyde kalıyor, ne tecrit edilebiliyor ne de ele aldığı kısmi sorunla sınırlı kalıyor. Gezi Ayaklanması'ndan bu yana devrimci kitlelerin takındığı politik tutumla uyuşan bir hareket tarzıdır bu. Emekçi sınıflar kısmi değil, ancak genel ve koordineli bir eylemin sonuç alabileceğini Gezi'den öğrenmişti ve bu düzeyin peşine düşen çağrılara pek az ilgi göstermişti. Şimdi bu tutum, daha farklı biçimle kendini ifade ediyor.

Her kısmi ve yerel mesele, genel hareket düzlemine taşınıyor. Ancak gerçek bir ayaklanmanın eşğine gelmiş -dahası böyle bir ayaklanmaya şiddetle ihtiyaç duyan- bir hareket, bu türden tutum sergiler, özellikler gösterir.

Bu tespitin doğruluğuna kanaat getiren herkes için, gelişen kitle eylemlerinin nasıl ve hangi yollardan, genel bir meydan muharebesinin hazırlık manevraları olduğu, buna hizmet ettiği, daha kolay anlaşılabilir. Zorlu salgın ikliminde, bu korkunç tehditten en az etkilenen gençlik, genel manevra alanını test eden ilk devrimci bölük olmuştur.

Salgının bunaltıcı harareti biraz dindiğinde, sırayı devrimci Kürt halkı devraldı. Bu tür protestolarda alışlageldik "barış" söylemlerini yuhalayarak, gerçekleştirdikleri pratiğin asıl içeriğini ortaya koydular. Derken, kadınlar tam anlamıyla herkesten rol çaldı; polis bari-

katlarını tekmelerle parçaladılar, sokak aralarında inatçı bir çatışmaya giriştiler; çoğunun taşıdığı bayrak mor renkte olsa da, kavgaları "her şeyin değişeceği" kızıl renklere bezenmişti. Burada sayılı büyük ve sarsıcı eylem dizilerinin, birbirinden kopuk, sırayla gerçekleşmesi kimseyi şaşırtmasın, aldatmasın. Çünkü birleşme noktası, bizzat ayaklanmanın kendisi olacaktır. O zamana dek, her büyük ordu kolu, kendi en yakın çevresiyle ilk teması gerçekleştirerek, bir ayaklanmada oynayacakları rolün pratik provasını yapmakla meşgul olacak.

Dikkatli okurun gözünden kaçmayacak soru şudur: Bu genel manzarada işçi sınıfının yeri nerededir? Sınıfın ana gövdesi, aynı anda onlarca kente yayılan bir pratiği henüz sergilemedi. Bu eksikliğe rağmen, işçi sınıfının eylem dalgası, diğerleri kadar yaygındır; farklı zamanlar ama her yerde hatta en gerici, en uysal görünen kentlerde bile, işçi sınıfı, eylemiyle büyük bir silkinişin ilk kıvılcımlarını çakan sınıf oldu.

İşsizliğin ve açlığın nefes kesici tehdidini, yalnızca bu pandemi ve krizde değil, ömrü boyunca hisseden bir sınıfın, adımlarını, aceleye getirmeden daha temkinli ve soğukkanlı atmasını şaşılacak bir şey yok. Bu politik temkinliliğe rağmen, yaşanan kriz sınıfın ana gövdesine hakim olan duyguyu, güvensizlik ve hoşnutsuzluğun ötesine taşıdı. Şiddetli duygulardan, sahip oldukları tek örgüt olan sendikalar da paylarına düşeni aldı. Bu yüzden, sınıfın in derine inen katmanlarında, komiteleşmeye doğru ciddi bir eğilim ve heves gözleniyor, şurada burada bağımsız sendikalar boy veriyor.

Uzun yıllardır proletaryayı unutan reformistler bile, bu eğilim ve dalgalan yararılanabilmek adına, işçi örgütlenmesinde komite ve meclisleri yarıştırılmaya koyuldular; ne de olsa bu alan oldukça verim ve geri dönüş vadeliyor. Bu yol ve araçlarla işçi sınıfı, ayağında prangalar olmadan, mümkün olduğunca geniş çerçevede birliğini sağlamaya çalışıyor, ufukta görünen genel hesaplaşmanın en hazırlıklı kolordusunu kurmaya çalışıyor, sınıf öncülerini bu çabanın en büyük destekçileridir.

Kuşkusuz, hiçbir ayaklanma burada yerini alacak diğer sınıflar gibi, işçi sınıfının da hazırlığını bitirmesini beklemez. Çok büyük olasılıktır ki işçi sınıfı en geniş birliğe kavuşabileceği, ayağındaki prangalardan kurtulabileceği koşullara, ancak bir genel ayaklanma sırasında ve sürecinde kavuşacaktır. Tekelci faşist egemenlik altında, yolunun üzerinde binlerce mayın çevresinde kat kat dikenli tel bulunan bu sınıf, ancak bir ayaklanmayla en geniş çerçevesine ulaşacağı temel eğilimlere, daha şimdiden sahiptir.

Bir ayaklanmayla, bu kez geri dönüşü pek mümkün olmayan bir yola girecek olan nihai muharebenin hazırlık alanlarından biri, moral üstünlüğü ele geçirme ve koruma rekabetidir. Bu noktada devrim, hasmından kat be kat üstün görünüyor. Bu üstünlüğün, somut, ölçülebilir ve bu yoldan kanıtı sunulabilir bir aracına sahibiz. Sosyal medyadan bahsediyoruz. Ama, nasıl ki moral üstünlük, pratik çatışmalarda elde edilen üstünlük ile kıyaslanamaz ise; aynı şekilde, sosyal medyanın olağanüstü hareketliliğini, çatışma alanlarının hareketliliğiyle kıyaslaması ya da bunun yerine konması elbette düşünülemez. Yine de bu temel yaklaşım, kimseyi sosyal medyanın etkisini küçümsemeye noktasına taşımamalı.

Sosyal medya, yakın zamanlarda meydana gelen tüm devrim ve ayaklanmalarda sayısız kez kanıtlandığı gibi, bir düşünsel-moral hazırlık mecrasıdır: genel gelişmelerin karmaşası içinde, odaklanması gereken asıl meseleyi kitleler bu mecrada üzerinden belirliyor, fikir ve yorumları bir noktada buluşturuyor ve ek olarak, bir ortak duygu tufanı yaratıyor.

Geçen yüzyılın devrimleriyle bu yüzyılın devrimleri arasındaki en dikkat çekici fark, bu alanda kendini gösteriyor. Geçmişte, esas noktayı öne çıkararak devrimci partilerin propaganda gruplarıydı, ortak duygunun tohumları bu partilerin ajitasyon faaliyetiyle fırtınaya dönüşürdü. Şimdi, ezici çoğunluğu partiszar, milyonlarca propagandacı, milyonlarca ajitator var. Ama süreç, diyalektik işleyiş: partilerin daha az görünür olduğu alanlardaki kayıp; yani bizzat teşhir, önemli olanı bulup açığa çıkarma vs. faaliyetler yerini, daha genel ve daha kritik politik dönemeçlerde ortaya çıkan boşluğu doldurmakla telafi oluyor. Ne de olsa, on milyonların etkin biçimde katıldığı bu ajitasyon-propaganda faaliyetinde, çok fazla önyargı, çok fazla boş inanç, çok fazla küçük burjuva tortu var. Popülerlik (fenomenlik) peşinde koşan ne kadar küçük burjuva varsa, hepsi sosyal medya mecrasında, bir proleterden çok daha kıvrak ve ustalıkla boy göstermeyi biliyorlar. Net amaçlar ve duru hedeflerden yoksun her duygu seli gibi, sosyal medyanın sağladığı birlik, bu önyargıların ağlarına takılıyor ve kısa sürede dağılıyor.

İşte devrimci partilerin kritik rolü, burada ortaya çıkıyor: Düşünsel hazırlığın sosyal medya yatağında harekete, ihtiyaç duyduğu amaç ve hedef açıklığı kazandırmak. Devrimin en temel sorununa, iktidarı zorla fethetme sorununa dokunmadan yerine getirilmesi imkansız bu misyon, elbette en az geçen yüzyıl kadar, zorlu ve engebeli bir koşudur. Fakat, devrimci partileri bu mecrada elde

edecekleri üstünlük de, bir o kadar köklü değişimler yaratacaktır, çünkü artık zihinsel dönüşümün çapı, on milyonları kapsayacak ölçekte.

Devrimci kitle hareketinin yükselişine paralel gelişen sosyal medya hareketliliği, önemli konulara düşkün bu muazzam ölçekli yoğunlaşma, hem bir moral üstünlük kavgasıdır hem de başlayan harekete bir an önce net bir biçim, amaç ve hedef birliği kazandırma ihtiyacının ürünüdür. Bu açıdan, sosyal medyanın açık politik hesaplaşma ve rekabet arenasına dönüşmesi, hareketin bir ayaklanmanın eşğine gelmesiyle çok yakından ilgisi vardır. Yine de unutmayalım: Önyargıların, boş beklentilerin, gerici özlemlerin hatta kişisel hırs ve arayışların dahil olmadığı hiçbir halk devrimi yoktur. Bunlarla birlikte ve bunlara rağmen devrim yol alacak. Bu yüzden, bir amaç birliği ve moral üstünlük kurmaya dair zihinsel hazırlık, tümüyle katedilmeden önce, bir ayaklanmanın patlak vermesi ihtimallerin en büyüğüdür. Çoğu yer ve zamanda emekçi halk kitleleri, bu zihinsel silahlarla donanmadan çok önce, sadece cesaretin ve cüretin kabarttığı öfkeyle isyana dururlar. Bir ayaklanmanın patlak vermesi için, dizginsiz bir öfke, yeterli sebeptir.

Yaklaşan genel hesaplaşmanın ayak sesleri, karşı-devrim saflarında belirgin bir panikle karşılanıyor; cephesel yarılmalara uzanacak bir etki yaratıyor: Her büyük devrimci atılım döneminde karşıma çıktığı gibi, karşı-devrim saflarındaki cephesel yarılmanın ana eksenini, kanlı bir bastırma veya politik çevirme arasındaki derin farklılık oluşturuyor. Öncekiler bir yana, burada ele alınan son birkaç dizi kitleleşme eylem dalgası kanıtlanmıştır ki, ne polis terörü, ne kanlı saldırılar hareketin yükselişini engelleyebiliyor. Aksine, dozu yüksek baskı, öfkesi yükselmiş bir karşı hamleyle cevap buluyor. Hesap gününün yaklaştığına ilişkin korku, ya dizginlerinden boşanmış bir şiddetle ya da "hatalar düzeltilir, bağırarak temizlenir" yalanlarını kitlelere yutturmakla, biraz olsun dönebilir.

Önceki iktidarlar, kanlı bastırmalardan vaatlere geçebilmenin veya her iki yöntemi bir arada kullanabilmenin olanaklarına sahipti. Dinci faşizm de, ilk dönemlerde bu türden politik manevra kabiliyetine sahipti. Fakat şimdi, ne bu esnekliğe sahipler ne de iktidarın üzerine inşa edildiği koalisyon, bu türden manevralara izin veriyor. Esnekliği kaybet-tiren kibirdir. Ama sözünü ettiğimiz kibir, reformizmin sakız gibi çignemeye bayıldığı "tek adam"a özgü kibir değildir. Tekelci sermaye, son yıllarda fazlasıyla sordirdi ve bölgede egemen bir güç

olma hevesine saplandı. Suriye ve Irak'taki işgaller, Libya'daki hükümetin kuruluşuna müdahaleler, peş peşe geldi. Görünürdeki bu başarılar, katıksız bir kibri besledi. RTE, yakın zamana kadar "ezer geçirim" güveni taşıyordu. Ancak, dış politikada ardi ardına yaşanan gerilemeler ve elbette yaklaşan devrimci halk hareketi, öyle "ezip geçme"nin artık mümkün olmadığını tokat gibi suratlarına vurdu. RTE'nin içine girdiği ruh hali "nankörler!" nidasında ifadesini bulan o derin hayal kırıklığıdır. Ve hiç tereddütsüz, tekelci sermaye sınıfının ruh halinin dolaysız yansımasıdır. Hayal kırıklığının parçaladığı kibir, ancak inatla ayakla tutulabilir. Ve bu da, politik esnekliğin kaybı demektir.

Faşist politik karakter taşıyan her yönetim gibi, dinci faşizm de, bir politikadan diğerine, ancak bünyesinde ciddi tasfiyeler yürüterek geçebiliyor. Asıl zorluk burada çıkıyor. Kanlı bastırmanın temel aktörleri, farklı çıkarlarla kuyruklarından birbirine bağlı bir iktidar koalisyonunun ana halkalarında yer alırlar. Öyle dış çeker gibi, bir hamlede çekip çıkarmak hiç de kolay değil. Buna rağmen, hesaplaşma anından kaçınmanın artık mümkün olmadığını hissedenlerin korkusu, en kirlili ilişkilerin ifşaatına yol açmaya devam ediyor. Bu ifşaatlar, devrimin büyük kitlesi on milyonlar tarafından adeta havada kapışılıyor; karşı devrimi utanç içinde bırakıp sindirmek maksadıyla tepe tepe kullanılıyor. Ve bu durum, birkaç büyük kellenin uçuracağı bir tasfiyeyi yapma yeteneğinden yoksun iktidarı, cephesel bir yarılmaya doğru sürüklüyor.

Hiçbir ayaklanma, duru gökte çakan şimşekler gibi ortaya çıkmaz, ama böyle karşılıklı manevralar, moral hazırlıklar, provalar ve tatbikatlardan aşamadan geçer. Uzun ve yoğun bir devrimci tarihe sahip bu topraklarda, kitleleşme gücünü patlatmaya fazlasıyla alışık olanlar, arka planda sürüp giden bu hazırlık aşamasını kavramakta zorlanabilirler. Yaşlı köstebek, işlerini hep toprak altında yürütür. Geline aşamada, devrimci halk hareketi, genel bir ayaklanmanın eşğinde dolanıp durmakta; karşı devrim ise her an patlayacak bir fırtınanın korkusuyla, kendi saflarında yayılan moral bozukluğu ve dağılmanın önüne geçmeye çalışmakta. Tam da böylesi karşılıklı denge, şu tespiti yapmayı kolaylaştırıyor. Her an, her şey değişebilir!

"Kendimi Güvende Hissetmiyorum"

Eşi tarafından uğradığı şiddet sonucu sosyal medya üzerinden sesini duyurmaya çalışan, kauçuk fabrikasında çalışan 38 yaşındaki Hürrem Kartal'ın gazetemize anlattıklarını paylaşıyoruz.

"Eşim olay günü eve sarhoş geldi. Küçük oğlum Baran'la odada oturuyorduk. Sarhoş olduğunu anlayınca biraz tedirgin oldum. Daha sonrasında balkonda hararetili bir şekilde bir telefon görüşmesi yaptı ve o esnada beni yanına çağırды. Kendisi balkonda oturuyordu, yanına gittim ben de oturdum.

Çok sınırlı bir hali vardı. Sankince neyi olduğunu sordum. Elinde bir bira şişesi ve önünde bir bardak vardı. Ben sorunca bana küfür etti. Ben hiçbir tepki vermedim ve ondan sonra önündeki bardağı bana doğru fırlattı. Ben de o esnada kafamı çektim, bardak arkamdaki fırının camına

denk geldi ve fırının camı tuzla buz oldu. Onu sakinleştirmeye çalıştım, küçük oğlum Baran da yanına geldi. Bir anda şiddetli bir şekilde üstümüze yürümeye başladı ve ikimiz birlikte sakinleştirmeye çalıştık.

Fakat ne yaparsak yapalım sakinleşmiyordu, orada birkaç kez vurmaya çalıştım. Baran 'Baba n'olur sakin ol, kendine gel, kendinde değilsin, alkollüsün' filan diyerek sakinleştirmeye çalışıyordu. Tam olarak hatırlamıyorum, ama o öfkeyle birkaç şeyi kıldı.

Her yer cam parçası doluydu. O esnada küçük odaya geçtik, küçük odaya geçtiğimizde elini kesmişti camlara vururken, ellerinden kan geliyordu. Çocuk babasının ellerinden tuttu, "Baba yapma, sakin ol" dedi. Ben de aynı şekilde 'Garip kendine gel, çocuk korkuyor, bizi korkutuyorsun, sakin ol' dedim. Kendinde

değildi, 'Ne çocuğu' diyerek çocuğa sert bir şekilde tokat attı. Ben çocuğu korumak için çocuğa siper aldım. Baran 'Bırak anne bana vursun, sana vurmasın.' diyerek ellerimi çektı.

O esnada bir hırpalaşmamız oldu. Sakinleşmediğini fark edince kapıyı açıp dışarı çıktım. Sakinleşmeyeceğini, bize ciddi anlamda zarar verebileceğini düşündüm ve korktum. Bu yüzden evden dışarı çıktım. İnsanlar sanırım sesimizi duydu. Ben aşağı inince balkondan bana bağırılmaya başladı. 'İçeri gir' diyerek küfür ve hakaretler ediyordu. Balkondaki saksıları bana fırlatmaya başladı.

Sonra alt komşularım 'İçeriye gel, biz seni alalım, saklayalım' diyerek beni çağırıyorlar. 'Polisi arayalım mı?' diye sordular. Sürekli 'Eve gel.' diye bağırıyordu. Ben de korkudan ne yapacağımı bilemediğim için tek-

rar içeri girmek durumunda kaldım. Kapı kapanmıştı, Baran balkondaydı, içeri girip kapıyı açmak zorunda kaldı, o da çok korkmuştu.

Ben içeriye girerken komşularım polisi aramıştı. Her yer cam kırıkları ve kan içindeydi. Kapıda beni bekliyordu. Kapıdan içeri girerken bana tekme tokat vurmaya çalıştı, ben de 'İmdat!' diye bağırılmaya, çığlık atmaya başladım. Komşularım ayaklandılar, geldiler, beni çektiler, götürdüler. 'Eve gelecek!' diyerek komşuların kapısına dayandı. Büyük oğlum bizimle yaşamadığı için Baran o

esnada abisini aramaya çıkmış. Komşular o esnada bir yandan Baran'ı arıyorlar, bir yandan beni tutmaya çalışıyorlardı.

Büyük bir kaostan içinde kaldık. Aşağı indığımızda polis ekipleri geldi. Ondan sonra ekiplerle karakola gittik. Olay anında ilk hissettiğim şey korkuydu. Bana ve çocuğuma zarar vermesinden çok korktum. Şu an ondan ayrı olduğum için kendimi bir nevi huzurlu hissediyorum ve biraz da tedirginim tabii ki. Çünkü günümüzde ve bizim toplumumuzda kadınlar hiçbir şekilde korunmuyor.

Başına ciddi bir yaralanma, ölümle sonuçlanacak bir şey gelirmiydi diye korkuyorum. Kendimi hiçbir şekilde güvende hissetmiyorum. Ülkemizde birçok kadın eşlerinin, sevgililerinin, erkeklerinin şiddetine maruz kalıyor, bu yüzden kendimi güvende hissetmiyorum.

Devletin bu konuda ciddi kararlar alması gerektiğini düşünüyorum. Kadınların bu şekilde katledilmekten, bu zulümden bir şekilde kurtulması gerekiyor. Ülkemizde sadece kadına yönelik şiddet yok, her türlü şiddet var. Çocuk istismarı olsun, hayvanlara dönük şiddet olsun, şiddet her alanda, her yerde var. Bu yüzden devletin buna ciddi anlamda bir çözüm bulması gerekir.

Kadınlar olarak dayanışma içinde olmamız gerektiğini düşünüyorum. Bugün benim başıma gelen yarın başka bir kadın arkadaşımın başına da gelebilir. Kimse benim başıma gelmez diye düşünmemeli. Çünkü kadınlar olarak maalesef durumumuz içler acısı."

Faşist Güruhlara Anladıkları Dilden...

Her tekil olayın bir dizi nedeni olur. Ayrıntıya girdiğinizde şu veya bu sebeplerden, şu veya bu tetikleyici olaylardan bahsedilir. Ama bir dizi benzer olayı bir arada aldığınızda, artık tekil olaylardaki ayrıntıların, tetikleyici olayların anlamı kalmaz. Onları ortaya çıkartan daha genel, daha üst bir etken söz konusudur.

Sadece son bir kaç gün içinde Afyon'da, Ankara'da, Konya'da (Konya Meram'da iki ayrı olay oldu kısa süre aralıklarla) Kürt'lere yönelik saldırılar oldu.

Bayramın ilk günü Diyarbakır ve Mardin'den Afyon'a mevsimlik tarım işçisi olarak giden işçiler faşist saldırıya uğradı, 7 kişi yaralandı. Sebepni sorarsanız, "berber sırası tartışması" diyecek birileri. "Sövdü, hakaret etti" diyecek bir başkası. Tabii bu arada genç işçilerden birinin arabayla ormanlık alana götürülmesi, yapılan işkencenin kayda alınması, "Kürtçe konuşuyorsunuz, teröristsiniz" haykırışları boğuntuya gelecek!

Olaylar fazlasıyla tanıdık. Tarafların ifadesi alınıyor, tarım işçisi Kürt aile "sınır dışı" edilerek memleketlerine gönderilmek isteniyor... Saldırganlar her zamanki gibi "sınırlıyor" işin içinden.

Ankara Altındağ'da da hayvan kesim alanında iki aile arasında "dışkı dökülme alanı" nedeniyle kavga çıkıyor. Silah kullanıyor Kırkkaleli aile. Mardinli aileden 4 kişi yaralanıyor. "Basit bir meseleden patlayan kavga" işte! Ama her ne hikmetse, yaralılarını görmeye hastaneye gidenler bekçi saldırısından, polis şiddetinden nasibini alıyor!

Yine bugün, Konya Meram'da 60 kişilik bir grup, Kürt aileye saldırıyor. 43 yaşındaki Hakim Dal, bu saldırıda katlediliyor. Yirmi yıldır o bölgede yaşayan aileye "buraları satın gideceksiniz" diye tehditler savuruyorlar. Tartışma "hayvan otlatma meselesi"nden çıkıyor. Sonuç? 60 kişi silahlarla geliyor, ateş açıyorlar ve Hakim Dal hayatını kaybediyor!

10 gün önce, 12 Temmuz'da, yine Meram'da 7 kişilik aile vahşi bir saldırı ile karşılaşmıştı. Ağır yaralananlar arasında kadınlar da vardı. Tek tek nedenler sıralayarak "izaha" çalışmanın gereği yok. İncir çe-

kirdeğini doldurmaz nedenler sıralayıp durur olayın failleri her daim.

"Şeytan ayrıntıda gizlidir" mi diyorsunuz hala? Ayrıntıya değil, tekil olaya değil, genele bakın. Sakarya'daki fındık işçilerinin uğradıkları saldırıyı, mahkemelerin takipsizlik kararı verdiğini unutmamak henüz! Şöyle üstün körü bir linç saldırıları derlemesi bile saldırıların raslansal olmadığını, bir genel eğilimin sonucu olduğunu anlatmaya yeter.

Kürdistan'daki yoğun savaşın sonucu binlerce köy boşaltıldı, yakıldı, zorla göçertildi. Sonuçta sadece iktisadi saiklerle değil, doğrudan siyasi saiklerle Türkiye kesimine sürüldü milyonlarca yoksul Kürt köylüsü.

Bunun ötesinde binlerce tarım işçisi, her yıl "mevsimlik işçi" olarak döküldü yollara. Karadeniz'in çay ve fındık bahçelerine, Akdeniz'in pamuk ovalarına, Ege'nin zeytinliklerine...

Bu yoğun göçün yarattığı devasa sosyo-ekonomik sorunlar, çatışma ortamı, gerilim vb. bir yana, faşist devlet için bu Kürt nüfus, sürüp gitmekte olan savaş açısından neredeyse bir "rehine" statüsündeydi. Şovenizmle zehirlediği belirli kesimlerin hedef tahtası haline getirilmiş "gurbet elde kimsesiz" bir nüfus!..

Özel olarak tımandırılan gerilim ve çatışmalar, beslenen düşmanlıklar, hem emekçi halkların bir araya gelmesini, işçilerin birleşik saflarda örgütlenmesini sekteye uğratma işlevi görüyor; hem de ezen ulus emekçileri arasında milliyetçilik ve şovenizmle zehirlenmiş belirli bir kesim oluşturarak, sınıfın parçalanmasına yarıyor. O nedenle özel olarak kullandığı faşizm bu durumda. Bir tesadüf değil bu saldırılar. Tekil olaylarda karşımıza

çıkan bir takım nedenler değil, daha genel bir yönelim sebep oluyor bu olaylara. Faşist düzen güçten düştüğü her dönem, bu saldırıların yoğunlaşması bundan.

Bu genel çerçevede dinci faşist iktidar, özellikle Deniz Poyraz'ın katledilmesi sonrasında Kürtlere, ama özellikle de Kürt işçilere yönelik saldırıları tımandırmaya başladı. (Ayrı bir yazı konusu olmakla birlikte, şimdi bu denkleme Suriyeli ve Afgan işçiler başta olmak üzere göçmen işçiler de eklendi.) Sıklıkla işaret edildiği gibi "7 Haziran-1 Kasım vahşet dönemi" kapıları yeniden açılmış oldu.

Bunun "oy hesabı" vb. nedeniyle olduğu tartışmalarını geçelim bir kalem. Sorunun özü, birleşik devrimi ezmek, onu bizzat sokaklarda yenmektir. Her tür vahşeti uygulayarak, gerektiğinde yeni Suruçlar, Ankara Gar katliamları düzenleyerek (bugünkü Suruç anmalarındaki vahşi saldırılar hatırlansın) dizginsiz bir faşist diktatörlüğü kurmaya çalışıyor dinci faşizm. Deniz Poyraz'ın katli, bu vahşi saldırganlıkta yeni bir eşğin geçilmekte olduğunu gösteriyordu. Hemen ardından Kürt işçilere dönük saldırılar tımandırmaya başladı.

Saldırıya uğrayanlar işçiler. Hangi ulusal kimliğe sahip olduğunun önemi yok. İşçi sınıfının birliği saldırı altında. İşçi sınıfının onuru saldırı altında. Ezilen ulusun ulusal onuru saldırı altında. Bu aşagılık saldırıların hepsi, sermayenin dizginsiz ve kanlı diktatörlüğü (topyekun faşist diktatörlük) kurula-bilsin diye yapılıyor.

Bu şartlar altında bizzat işçilerin bu pervasızlığa cevap vermesi gerekiyor. Bastırılmak, boyun eğdirilmek istenen işçi sınıfıdır, buna karşı ileri atılması gereken de odur.

Düşmanın zor araçlarının karşısında kendi örgütlü devrimci zorunu çıkaramayan bir işçi sınıfı gelecek yüzü göremez. Kendini, kendi sınıf kardeşlerini koruyamayan bir işçi sınıfı zafer elde edemez. Her alanda bu faşist saldırganlara gerekli yanıt verilmelidir. İşçilerin kendi savunma birliklerini kurmaları, faşist güruhlara anladıkları dilden yanıt vermeleri, bugünün ertelenemez, yakıcı görevidir.

"Sömürgeci İşgale Ve İlhaka Karşı Örgütlü Halk Mücadelesi!"

Kıbrıs'ta Devrimci Komünist Birlik (DKB) 18 Temmuz günü, TC'nin elçiliği gibi işleyen valilik binası önünde, 1974'te NATO planları doğrultusunda önce 15 Temmuz'da gerçekleştirilen Yunan darbesi ardından 20 Temmuz'da başlayan ve hala devam eden Türk işgalini kınamak; TC'nin yoğunlaşan ilhak politikalarını ve iktidar temsilcilerinin Kuzey Kıbrıs'a gelerek şovenizmi tımandırma çabalarını protesto etmek için bir eylem gerçekleştirdi.

"Sömürgeci işgale ve ilhaka karşı örgütlü halk mücadelesi!" başlığıyla yapılan açıklamada "1974 Temmuz'u Anglo-Amerikan emperyalizminin ülkemiz Kıbrıs üzerinde kurduğu kanlı ve insanlık düşmanı planlarını hayata geçirdiği, ülke halklarını birbirinin canına kıydırdığı ve birbirinden zoraki bir şekilde sınırlarla ayırarak böldüğü ve her bir parçasının işgalci ve sömürgeci tarafından fiilen işgal edilerek sömürgeleştirildiği bir aydır. NATO planları çerçevesinde 15 Temmuz 1974 günü önce Faşist Yunanistan Cuntası'nın Kıbrıs'taki Yunanlı Subayların komutasındaki Milli Muhafız ordusuyla gerçekleştirdiği darbe ve ardından aynı plana bağlı TC devletinin bu darbeyi gerekeceği göstererek 1960 Kıbrıs Cumhuriyeti'nin kuruluş anlaşmalarının ekindeki İttifak ve Garanti Anlaşmalarını na dayanarak Kıbrıs'a çıkararak yapıp adayı etnik temelde ikiye böldüğü işgal gerçekleştirilmiştir. (...)

"Kıbrıs'ın kuzey yarısında işgalci TC'nin kontrolünde kurulan Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti, TC devletinin bir alt yönetimidir ve kontrgerilla düzeyinin bir parçası olarak işlem görmektedir.

Öyle ki, Türkiye tarafından ilhak edilen Kuzey Kürdistan'la özeld farklı, ancak genelde aynı şekilde yönetilmekte, islami faşist bir kontrgerilla devletine dönüştürülmüş olan TC'nin tüm uygulamalarını, topluma yönelik psikolojik savaşını silahlı ve silahsız olarak yukarıdan aşağıya ve yatay bir şekilde sürdürmektedir" denildi.

Bu uygulamalardan birisinin 7 Temmuz 2000'de Avrupa (Afrika) Gazetesi çalışanlarına, Güney Kıbrıs lehine casusluk yaptıkları gerekçesiyle suçlama getirilerek kompro düzenlenmesi ve tutuklanmaları olduğu söylenerek, "Bu komploya karşı gelişen tepkiler bundan tam 21 yıl önce işgal rejimine karşı bir başkaldırıya dönüşmüş ve tam da bu saatlerde, az ilerideki İnönü Meydanı'nda toplanan binlerce kişi Kıbrıs özgürlük mücadelesi tarihinde her zaman hatırlanacak olan şanlı bir eylem gerçekleştirmişti" denildi ve son dönemede bu psikolojik savaşa bağlı olarak yeni bir saldırı başlatıldığı söylendi.

Bugün (19 Temmuz) Kuzey Kıbrıs'a gelecek olan TC iktidarı temsilcilerinin bu savaşın bir parçası olarak yeni "açılımlar" yapmaya hazırlanmakta olduğu, bunun öncesinde de Kıbrıs Türk ilericileri, demokrat çevreler üzerinde baskı kurarak muhalif kesimlerin sindirilmeye, susturulmaya çalışılmakta olduğu söylendi ve "Devrimci Komünist Birlik olarak bugün gerçekleştirdiğimiz bu protesto, bu ülke devrimcilerinin sindirilemeyeceğini göstermek için gerçekleştirdiğimiz sembolik bir eylemdir. Bilinsin ki; bu ülkenin devrimci komünistleri her türlü baskıya rağmen boyun eğmeyecek ve işgale, ilhaka karşı tüm demokrat kesimlerle güçlerini

birleştirecek demokratik bir halk iktidarını kuracaktır!"

Ülkemiz Kıbrıs, emperyalist İngiltere'nin sömürge yönetiminden Kıbrıs Cumhuriyeti'ne geçerken bağımsızlığını değil, bizzat ülkenin bir kısmını ve bağımsızlığını da emperyalist İngiltere ve ABD emperyalizminin hizmetinde Türkiye ve Yunanistan'a teslim etmiştir.

Ülkemizin coğrafi yapısı ve bulunduğu coğrafya dikkate alındığı zaman Ortadoğu ve Akdeniz'de egemenlik kurmak isteyen emperyalist kapitalist devletlerin çeşitli projelerini gerçekleştirmek için stratejik öneme sahip olmaya devam etmektedir.

Bir yanda emperyalist İngiltere, bölgede güç olmak isteyen ABD emperyalistlerinin birlikteliği ve onun desteğinde AB'ye girmeye çalışan Türkiye ve işgalindeki bölge ve AB'nin içindeki Yunanistan'la onun işgalindeki bölge; diğer yanda birbirine kırdırılan, düşmanlaştırılan ezilen Kıbrıs halkları ve egemen ülkelerin halklarıyla, Ortadoğu halkları" denildi.

DKB çözüm olarak da şunu önerdi:

"Kıbrıs'ın komünistlerinin, devrimcilerinin, demokratlarının, emekçi halkların kardeşliğini savunanların önlerine koyacakları en acil görev; özeld ezilen ülke halklarının, işçi sınıfının, ezen ülkeler ve Ortadoğu'daki ülkelerinin, genelde dünya halklarıyla kardeşleşmesini ve işçi sınıfının birliğini teoriden pratiğe geçirecek örgütlenmeyi gerçekleştirmek olmalıdır. Emperyalizme, kapitalizme, sömürgeciliğe karşı bağımsızlığı, özgürlüğü, devrimi, sosyalizmi ve komünizmi hedefleyen bir örgütlenme olmaksızın ve bu önderlikte mücadele verilmeksizin, her Temmuz ayında acılarına

muza ağıt yakacağız.

Güneydeki Kıbrıslı Rum halkına 15 Temmuz Faşist Darbesi ve 20 Temmuz İşgalinin acısı hatırlatılacak, kuzeyde ise işgal rejiminin 'faili meçhul' katliamları, bombalamaları, kompoları Kıbrıslı Türk halkına unutturulacak, 20 Temmuz haftası 'Kıbrıs barış hareketinin yıldönümü' olarak törenlerle kutlanacaktır.

Geçmiş acıların hesabını sormak, işlenmiş olan insanlık suçlarının sorumlularını sorgulamak için demokratik bir halk iktidarı şarttır. Bu iktidarı kurmanın yolu devrimci mücadeleden, Türkiye-Kürdistan-Ortadoğu ve Yunanistan-Balkan ülkelerindeki devrimci unsurlarla birlikte gelişecek olan demokratik halk devriminden geçmektedir. Ve süreç, hızla buna doğru gelişmektedir. Ülkemiz emperyalist kapitalizmin büyük krizler ve kaoslar yaşadığı ve emperyalist zincirde en zayıf halkaları yarattığı bir coğrafyanın ortasında bulunmaktadır. Ve bu durum ülkemize, bölge ülkeler ile birlikte ortak devrimci olanaklar yaratıyor. Şimdi önmüze koymamız gereken, Kıbrıs halklarının tüm devrimci komünist unsurlarını ortak bir çatı altında toplayarak devrimci komünist öncüyü yaratmak olmalıdır. Gelmekte olan devrimci süreci karşılayabilmenin ve devrimci dalgalanmaları ülkemizde de gerici iktidarlara yıkacak şekilde yönlendirebilmenin başka yolu yoktur."

Açıklama, "Şimdi devrim zamanıdır, şimdi devrim için güç biriktirme ve günü geldiğinde gerici devrimci çıkışları yapmak için konuşulması zamanıdır. Kahrolsun Faşist Cuntaçılar ve Sömürgeci İşgalciler! Yaşasın Kıbrıs Halklarının ve Bölge Halklarının Birleşik Devrimci Mücadelesi!" denilerek son buldu.

SÖYLENECEK ÖYLE ÇOK ŞEY VAR KI

Kenan Kızıl

Zordur hep; hep de en zordur anlatmak ve önden gidenlerin öyküsüne dair söz söylemek. Bırakalım anlatabilmeyi, imkansızdan da öte bir uğraşdır bir hayatı olduğu gibi söze sermek. Hani mutluluğun resmini yapmak gibi ya da acının; fırçasıyla bitmez bir savaşa sokar ressamını ki tuval anlatamamış olmanın başı önde iç isyanında kalır, şahdamarına saplanmış bir bıçak misali çeksen ölecek çekmesen ölecek. Söz söyleyen için de durum farklı olmaz. En iyi tanım, en özenle seçilmiş sözcükleri bile yetmez. Yetemez bunu söyleyen de sözü bilir ki: En güzel betimleme bile en önde gidenin hayatı değil, hayatından sadece bir andır.

Bu böyledir, böyle olması da normaldir. Bunu bilmek de ne bir deha örneğidir ne bir ustalık ve ne de bir bilgelik. Sadece insanın kendi yeter-sizliğinin altını kırmızı kalemle çizmesidir. Bu özeleştiril bir tutuma benzese de aslında olan şey sadece gerçekliğin kendisini kabul ettirmesinden ibarettir.

İnsan, hele de günümüz insanı öyle çok yaralanmıştır, öyle çok zede, bere, çürük ve morluklar içindedir ki; öyle çok acı çekmiş ve hala da çekiyordur ki, ruhu da, kavrayışı da, yeteneği de yaralıdır. Tabii dili de... Bu yüzden de hiçbir şeyi tam anlatamaz. Bütün bunun üzerine bir de koca bir hayatın, dünyanın en uzun kağıdına bile sığamayacağını, onun her anını tarif etmeye yetkin bir dil ve sözcüklerin olamayacağını da eklersek gerisini varın siz düşünün.

Yaşadığımız toplumsal biçim ne olursa olsun illaki, oturduğumuz sokak defalarca geçtiğimiz meydanlar, suyunu içtiğimiz çeşmeler, birlikte çalıştığımız fabrikalar, bağlar, bahçeler, atölyeler, kıyılarında dolaştığımız denizler, uğruna yaşadığımız kavgalar; bu kavgalarda açtığımız bayraklar... hepsi, ama hepsi, yaşamımızın içinde ve hepsi de ruhumuzda derin izler bırakıyor. Bu izler, bizi biz yapan etken hatta etkiren yaşam öğeleridir. Hayatımız, hayatlarımız bunun içinde geçer; biz ona etki ederiz o da bize. Biz hep daha belirleyici noktalardan konuşulmaya çalışırız ve hep bunun çabası içinde oluruz; ama ne kadar çok etki etmiş olsak bir o kadar da etkilenmiş oluruz. Bu ne simbiyotik bir ilişkidir ne de asimbiyotik çünkü her ikisini de kapsayan ve bunun da çok ötesine geçen bir zorunluluk ilişkisidir.

Bahsettiğimiz bu şey ve kurduğumuz bu cümleler belki konunun teorik yanıyla daha çok ilgili gibi görünebilir ve belki de böyledir; ancak böyle olsa bile sık sık düşülen yanılığın aksine teori atıl bir yaşam ögesi değildir. Düşünce dünyamız, duygu dünyamız üzerinde çok ciddi bir etkinlik kurar. Keza, teori salt soyut bir olgu olarak anlaşıldığı sürece, insanın bir çok konuyu ve de bir anlamda hayatın kendisini tam olarak kavrama şansı yoktur. Bununla birlikte duygu dünyamız da aynı oranda olmasa da düşünce dünyamıza etki eder. Ancak ve gene de bu karşılık ilişkisi basit ya da geçici bir etkileşim değil kalıcıdır. Ve de iyi ki de böyledir, çünkü bu etkileşim teorik bir kalbin ve berrak bir bilincin en iyi dostudur.

Bu temyizdiklerimizin bizim yaşamımızda çok özel bir yeri vardır. Kavga içinde hatıralar devrimci teorinin somut birer parçası gibi ele alınmalı; zira bu hatıralar mücadele yaşamımızın yoğun anlam yüklü kesitleridir ki, bu yüzden de yaptıklarımızın birer özeti olmakla kalmaz yapacaklarımız üzerinde de ciddi etkileri vardır. Bu da bizi duygusuz eylemlerimizden çıkartarak kalbimizin kurumasına engel teşkil eden sünunlardan biri olur.

Ancak bütün bunların olabilmesi için evvela bütün bu hatıraların korunması lazım ve bunun da en iyi yolu mücadele etmekten geçiyor. Çünkü mücadelenin içinde oluşturulan bu anılar ancak ve ancak bu devrimin içinde korunur, yaşatılır ve çoğaltılabilir. Bu hatıralar kavga yoldaşlığının birer ürünü ama asla finali değildir. Zira bu vadide her hasat daima yeni ekinlere tohum olsun diye yapılır. Yani her bir anı yeni yeni anılarla açacak ve çoğalacaktır. En güzel anı ise devrimin kendisi olacaktır.

Aksi halde, bir şeyi özünden kopartarak yaşatmak ne kadar mümkün olabilirse bu da o denli mümkün olabilir. Ya da sormak lazım bu yapılrısa akıldan kalanlar gene, hala, yine de aynı şey olabilir mi? İnsan, her şeyi üreten insan destanları yaratan ve yazan insan, bazen de bu destanları yaşayan insan. İşte bu insanın en büyük özelliklerinden biri de yaşananları unutmasıdır. Çünkü o da bilir ki; unutmak çok ağır bir yitim ve yavaş yavaş öldüren bir zehir gibidir. Unutmak ölümcül bir hata unutturmak ise cinayettir.

Evet unutmamak insanlığa karşı işlenen bir cinayettir ve bu suçun canisi de burjuva sınıfı kendisidir. Egemen olmanın ona sağladığı her türden güçle sürekli yaşananları unutmaya çalışıyor. Fakat ve yine de bunu başaramıyor. Kimi akıllı evvel kesimlerin sandığı gibi, toplum hiç de öyle "balık hafızalı" değil. Asla da böyle olmamıştır; zira böyle olsaydı burjuva sınıfı hali hazırda bunu başarmak için bunca para ve güç harcamazdı. Çünkü insan unutmaz, hele emekçiler hiç unutmaz. Toplumsal bellek burjuvazinin nefretle kuş etmek istediği bir şeydir. Zira bu belleğe emekçiler bir ismi bir olayı yerleştirmeye görsün artık onu oradan sökmekten hiçbir yolu yoktur. Ve biz bu belleği daima korumanın ve büyütmenin peşindeyiz; çünkü o bizim için toplumsal siyasal birikimin sütunlarında biridir.

Bu belleğe karşı işlenen bu suç ve süregen bu bellek katliamının karşısında alınacak esas tedbir mücadeledir. Bu mücadelede ölümsüzleşenlerimizi, uğruna canlarını verdikleri yolda, onlara dönüştürerek yaşatmaktır. Bu sadece onları sahiplenmek değil insanlığın geleceğini de kurtarmaktır. Zira emekçiler kendi benliğini ve de belleğini ancak bu geleceği inşa ederek kurtarıp tam olarak koruyabileceklerdir. Bunu da ancak ölümsüzlerimizi örnek alarak yapabilir.

Görev denen şeyin tanımını hep değişikendir çünkü bu tanım alana ve zamana göre değişebiliyor ancak bir şey var ki o hiç değişmiyor. Görev ölümsüzlere layık olmasa, o halde görev onlar gibi yürümektir. Nerede ve nasıl olursak olalım hiç fark etmez, yeter ki onlar gibi sarsarak yürüyüp toplumsal belleğe, emekçilerin kalplerine ve bilinçlerine yerleşelim. Gerisi gelecek ve tarihin akışı bununla daha da hızlanacaktır.

Unutmayacağız. Hem de hiç birini. İnsan birini ölümsüzleştirdiğinde kendini de ölümsüzleştirir. İnsan iyi bir şey yapıp ileri doğru birkaç adım attığında insanlıkta onunla bu adımları atmış olur. İnsan bir duvar ördüğünde insanlık da bir duvar örür. Ve insan yeni bir kapı açtığında onunla birlikte insanlık da o kapıdan geçer; çünkü insanın kalbi insanlığın kalbinde atar. Çünkü gidenlerin kalbi kalbimizin içinde atıyor.

MÜCADELE BİRLİĞİ

Haiti'den Küba'ya ABD Müdahalesine Karşı Küba Devrimini Savunmak

10-11 Temmuz hafta sonu Küba'da, sıkılaştırılan ABD ablukasının yol açtığı tıbbi malzeme, yakıt ve gıda kıtlığından sosyalist hükümeti sorumlu tutan sokak protestoları şeklinde bir dizi karşı-devrimci provokasyon gerçekleşti. Ablukanın sıkılaştırılması Donald Trump tarafından ve Joe Biden tarafından uygulandı. Küba hükümeti de, bu provokasyonların kaynağı olarak ABD destekli muhalefet gruplarını ve medya kuruluşlarını belirledi.

11 Temmuz'da Küba halkına televizyonda yayınlanan bir konuşmada Başkan Miguel Diaz-Canel, Washington DC ve Miami'den kaynaklanan istikrarsızlaştırma girişimini kınadı. Başkan Obama döneminde ilişkilerde buzların kısa süreli erimesinin ardından, Trump ve Biden yönetimindeki ABD ablukasının sıkılaştırılmasının yol açtığı ciddi sorunları gözden geçirdi. Küba halkını Devrimlerini savunmak için sokaklara çıkmaya ve acımasız ablukaya son vermek için dünya çapındaki insanlarla birlikte savaşmaya devam etmeye çağırıldı.

Diaz-Canel, "Sokaklar devrimcileridir," diye ilan etti. Buna karşılık işçiler, çiftçiler, öğrenciler ve devrimci silahlı kuvvetlerin üyeleri, Küba Devrimi'ni ve liderliğini desteklemek için 11 Temmuz Pazar günü adanın dört bir yanında gösteriler düzenlediler. Bir çoğu Küba Devrimi'nin tarihi lideri Fidel Castro'nun portrelerini taşıdı. Daha önce Başkan Diaz-Canel bizzat Havana'nın gününce provokasyonlarına başladığı küçük bir kasaba olan San Antonio de los Baños'a giderek sokaklarda yürüdü ve halkla tartışmalar yaptı.

Başkan Biden yönetiminin, seçim kampanyası sırasında vaat ettiği gibi, Trump'ın ablukayı acımasızca yoğunlaştırmasını neden tersine çevirmedeği şimdi anlaşılıyor. ABD kapitalist egemen sınıfı, hem Cumhuriyetçiler hem de Demokratlar için söz sahibi patronlar ve bankacılar, Küba'ya olan nefretlerinde birleşiyorlar. Eski başkan ve Komünist Parti lideri Raul Castro'nun bu yılın başlarında emekli olmasının ardından, ABD'li patronlar, Devrimi yok etmek için Küba hükümeti ve ordusunda kullanabilecekleri çatlakları test ediyor.

ABD tarafından finanse edilen "insan hakları" ve "bağımsız medya" gruplarının ikiyüzlülüğü bariz. Tamamen ABD hükümetinin ve onun altmış yıllık cezai ablukasının sorumluluğunda olan kitlelerden etkilenen insanlar

arasında Küba hükümetine karşı öfke uyandırmaya çalışıyorlar.

Ablukanın dayattığı zorluklara rağmen Küba, son 18 ayda yalnızca kendi halkını değil, dünyanın dört bir yanındaki yoksul ve çalışan insanları COVID-19 salgınının belasından korumaya yardımcı olmak için çok şey yaptı. Virüsle mücadeleye yardımcı olmak için düzinelerce ülkeye tıbbi ekipler gönderdi. Küba kendi çok etkili aşılarını bile geliştirdi; ancak acımasız abluka nedeniyle insanlara doz

vermek için gerekli şırıngalardan yoksun.

Bunun, itibarsız ABD kukla Haiti başkanı Jovenel Moïse'nin ABD ve Kolombiyalı paralı askerler tarafından yürütülen sofistike bir operasyonda öldürülmesinden birkaç gün sonra gerçekleşmesi de tesadüf değil. Haiti'nin yeni vekil liderleri şimdiden ABD birliklerinin müdahalesi için çağrıda bulundular. ABD'nin Haiti'yi işgali, Küba'nın işgali için fırlatma rampası olarak hizmet edebilir.

Tutuklulara devam eden "Terörle Savaş" işkencesinin yapıldığı Guantanamo Körfezi'ndeki ABD deniz üssü, yasadışı olarak işgal edilen Küba topraklarında. Bu sadece Küba'ya

değil, Haiti'yi ve tüm Karayipleri tehdit eden kanserli bir tümör.

ABD yöneticileri, ilk başarılı köle devrimini gerçekleştirdikleri için Haiti halkını asla affetmediler. Aynı şekilde, Batı yarımkürede burunlarının dibindeki ilk sosyalist devrimi gerçekleştiren ve 62 yılı aşkın bir süredir başarılı bir şekilde savunan Küba halkını asla affetmediler.

Ancak önemli ölçüde, bu saldırı aynı zamanda ABD ablukasının her zamankinden daha popüler olmadığı bir zamanda geliyor. ABD'de ve dünyada giderek daha fazla insan, aylık kervanlarla ablukayı kınamak için sokaklara çıkıyor. Ablukanın Kübalı Amerikalı muhalifleri şu anda Washington DC'ye yapılan 1300 millik bir protesto yürüyüşüne katılıyor. Birçok ülkedeki dayanışma grupları, şimdiye kadar 500.000 ABD dolarının topladığı ABD de dahil olmak üzere #Syringes4Cuba topluyor.

Ve 23 Haziran'da Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'ndaki 184 ülke bir kez daha Küba'nın ablukaya karşı aldığı kararı destekledi. Yalnızca ABD ve aracı İsrail buna karşı oy kullandı.

Şimdi her işçinin, her ilerici insanın, her devrimcinin sesini yükseltme ve dünyaya sağlık, dayanışma ve insani bir gelecek için çok şey yapan Küba'yı savunma zamanıdır.

ABD Küba'dan elini çekti! Küba veya Haiti'ye müdahale yok! Ablukayı hemen sonlandırın!

Struggle La Lucha'dan çevrilmiştir

Mücadele Birliği Gazetesi / Sayı: 122 / 28 Temmuz - 11 Ağustos 2021 / Yayın Süreli Dağıtım Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti. Adna: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Adres: İskenderpaşa Mah. Sofular Cad. No: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57 / Sor. Yazı İşl.Müdürü: Gamze Nihal İYİDOĞAN / Baskı Yeri: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San.Tic.Ltd.Şti - Davutpaşa Cad. Güven İş Mekezi No:83 D Blok D.349 Topkapı - İSTANBUL / Tel 0 212 5012120

www.mucadelebirligi10.net
www.facebook.com/MucadeleBirligiGazete
www.twitter.com/mucadelebirlig3

info@mucadelebirligi.net
mucadelebirligi@gmail.com
mucadelebirligi@hotmail.com

"Küba Hiçbir Zaman Nefretin Ekili Olduğu Topraklar Olmayacak!"

Miguel Diaz Canel Havana'da mitingde yaptığı konuşmasında "ABD'nin, Küba'nın içinde bulunduğu ekonomik zorluklardan dolayı uğraşmak zorunda kaldığı bu iç sorunları kötüye kullanarak huzursuzluğu ve istikrarsızlığı teşvik etmek için 'yoğun' bir siyasi komplonun devreye soktuğu" konusunda uyarıda bulundu.

Cumartesi günü binlerce Kübalı, Küba Devrimi'nin liderlerine desteklerini göstermek ve ABD hükümeti tarafından teşvik edilen siyasal ve sosyal olarak istikrarsızlaştırma kampanyalarına karşı çıkmak için Havana'daki La Piragua Meydanı'nda toplandı.

Küba Devrimi'nin binlerce destekçisi son haftalarda Karayipler'de yaşanan şiddet olaylarına tepki olarak "Bana güvenebilirsiniz Canel" ve "Ben Fidel'im" sloganlarını haykırdı.

Başkan Miguel Diaz-Canel, Küba Devrimi'nin düşmanlarının vandallık, tehditler, taciz ile karakterize bir iç senaryoyu uygulamaya çalıştığını vurgularken, ayaklanmaları teşvik etmek için sosyal ağlarda yayılan nefret ve şiddet mesajlarını da sert bir dille eleştirdi.

Aynı şekilde, Cubadebate, Granma ve Juventud Rebelde gibi bazı yerel kamu kurumlarının ve medya kuruluşlarının, Küba'nın yalan propaganda haberleriyle mücadele etme çabalarını engellemek için siber saldırılara maruz kaldığı konusuna da değindi.

Devrime destek gösterilerine katılan BioCubaFarma biyoteknoloji kurumunda çalışan işçiler de La Piragua meydanında devrime bağlılıklarını tekrardan ilan ediyor. İşçilerin tuttuğu dövizlerde "Küba'yı savunmak için yüreklerimizi ve bağlılığımızı ortaya koyuyoruz" yazdığı objektiflere yansıdı.

Küba Devlet Başkanı, COVID-19 salgını ve ABD ablukasını nedeniyle Küba'nın yaşadığı ekonomik zorluklardan faydalanarak, huzursuzluğu ve istikrarsızlığı teşvik etmek için ABD eliyle "yoğun" bir şekilde siyasal komplolardan ve planlı bir saldırıdan oluşan bir strateji izlendiğini kaydetti.

Diaz-Canel, Küba Devrimi'nin tüm Kübalıların refahını sağlama, sosyal hizmetlerin devamlılığını sağlama ve diyaloga dayalı çözüm-cülüğü güçlendirmenin teminatını verdi.

Diaz-Canel konuşmasının bitiminde, "Yalanlar, rezillik ve nefret bitsin. Küba'da nefret duygusu ve nefrete dayalı eylemler bulunmadı, bulunmayacak ve Küba asla bir nefretin ekili olduğu bir ülke olmayacak. Sevmek için zamanımızı çalan nefretten hiçbir iyi sonuç çıkmaz" ifadelerini kullandı.

Telesur English sitesinden çevrilmiştir.

Çeviri Kolektifi

Çeviri Kolektifi

Haiti'de Gelişmeler

Belirsizliğin Ortasında, Haitili Hareketler Demokratik Bir Geçiş İnşa Etmeye Çalışıyor

Haiti'nin fiili (de-facto) Devlet Başkanı Jovenel Moïse'nin suikasta uğramasının üzerinden iki hafta geçti ve Haiti halkı, suçun arkasında kimin olduğu ve onları neyin motive ettiği konusunda hala net yanıtlara sahip değil. Haiti'nin fiili Devlet Başkanı Jovenel Moïse'nin öldürülmesiyle ilgili daha fazla soruşturma, suçun komşu ülke Dominik Cumhuriyeti'nde planlandığını ortaya koyuyor. 14 Temmuz'da düzenlediği basın toplantısında, Haiti Ulusal Polisi (PNH) müdürü León Charles, davadaki bu yeni gelişmeyi bildirdi.

Charles, cinayetin beyni olduğu iddia edilen doktorluk ve papazlık mesleğini icra eden Christian Emmanuel Sanon'un -halihazırda tutuklu- Dominik Cumhuriyeti'nde düzenlenen ve ABD'li CTU Güvenlik şirketinin yöneticisi Antonio Emmanuel Intriago Valera ve Dünya Çapında Sermaye Kredisi Grubu'nun yönetim kurulu başkanı Walter Veintemilla ile görüldüğü toplantının bir fotoğrafını gösterdi. Charles, iki firmayı Moïse suikastını finanse ettiği iddiasıyla suçladı. Ayrıca, toplantıya katılan eski senatör John Joël Joseph'e karşı arama ilanı olduğunu da bildirdi.

Polis 18 Kolombiyalı paralı askeri ve

üç Haiti polis memurunu kapsayan yaklaşık 26 şüpheliyi gözaltına aldı.

Polis soruşturması devam ederken; polis soruşturmalarından sorumlu teknik organ, Ulusal Polis Merkez Yönergesi (DCPJ) olduğunda, birçok kişi PNH tarafından yürütülen soruşturma hakkında sorular sordu. Suikastın arkasındaki kişiler hakkında gerçeği ortaya çıkarabilecek potansiyel bilgi manipülasyonu hakkında da sorular gündeme geldi. Suikasttan bu yana ortaya çıkan sorular yanıtsız kalıyor, örneğin, kişilerin başkanın konutuna bu kadar kolay girip ona suikast düzenlemesi nasıl mümkün oldu? Polis memurları, suçu önlemek için hiçbir şey yapmadıkları için Moïse'e güvenlik sağlamakla görevlendirildiler mi?

Ayrıca, Ulusal Saray Genel Güvenlik Birliği başkanı Dimitri Hérad ve cumhurbaşkanının güvenliğinden sorumlu polis müdür yardımcısı Jean Laguel Civil, Port-au-Prince hükümet komiseri Bedford Claude'un 14 Temmuz'daki çağrısına yanıt vermedi. Moïse'nin ölümü hakkında bilgi vermek için bakanlığa çağrıldılar. Emniyet Genel Müdürlüğü'nün zaten ihtiyati tedbirlerine tabi tutulduklarını söyleyerek kendilerini haklı çıkardılar.

Kronik Sorunlar Devam Ediyor

Moïse'nin öldürülmesinden önce, Haiti, başkentten yoksul mahallelerinde

bildirilen çok sayıda adam kaçırmaya, suikast ve zorla yerinden etme ile artan şiddet ve güvensizlik gibi hassas bir durumla karşı karşıyaydı. Bu durum suikastın ardından azalmadı ve bazıları durumun daha da kötüleştiğine inanıyor.

15 Temmuz'da meydana gelen bir olayda, kimliği belirsiz silahlı bir grup, Saint-Louis du Nord'dan Port-au-Prince'e giden "Sans Souci" firmasına ait bir otobüse saldırdı ve 40 yolcudan 10'unu kaçırmaya çalıştı. Raporlara göre kaçırılanlardan bazıları serbest bırakıldı, ancak kaçırılanların geri kalanına nasıl ve ne olduğu hala belirsiz.

Şiddete ek olarak, Haiti halkı bir ayı aşkın süredir insanları rahatsız eden ciddi bir yakıt sıkıntısı çekmeye devam ediyor. Yetkililer başlangıçta tanklarda gaz olduğunu, ancak bazı stratejik dağıtım noktalarında paramiliter operasyonlar nedeniyle gaz dağıtımını yapmadıklarını söylediler. Ancak, o zamandan beri durum hakkında başka bir açıklama yapılmadı. Ülke gene-

linde insanlar benzin istasyonlarının dışında uzun kuyruklarda beklemek zorunda kalıyor ya da resmi olmayan distribütörlerden aşırı şişirilmiş fiyatlarla akaryakıt satın alıyor.

Endişe Verici Siyasi Değişim

Moïse suikastı, fiili bir başkanın nasıl değiştirileceğine ilişkin anayasanın kendisinde yasal bir hüküm bulunmadığından, benzeri görülmemiş bir anayasal boşluk açtı. Buna ek olarak, Moïse ve onun Haitili Tèt Kale Partisi'nin (PHTK) farklı güç kollarını baltalaması nedeniyle halihazırda var olan kurumsal kriz var. Parlamento Ocak 2020'den bu yana askıya alındı ve yürütme organının yargıya doğrudan müdahalesi oldu.

Haiti'nin yönetici sınıfı, Haiti'nin siyasi anayasal krizine geçici bir çözüm buldu. 19 Temmuz'da eski işçileri bakanı Ariel Henry ülkeyi yönetme sorumluluğunu üstlendi ve Haiti'nin yeni geçici başkanı oldu. Moïse'nin 7 Temmuz'daki suikastından bu yana iktidarı üstlenen, kendi kendini başkan ilan eden Claude Joseph, istifasını sundu ve iktidarı Henry'ye devretti. Aynı gün, Henry kabinesinin yeni üyelerini atadı ve Joseph'i dışişleri bakanı olarak tuttu.

Moïse, suikasttan sadece iki gün önce Joseph'in yerine Henry'yi getirmişti. Joseph'in gayrimişru ilanından bu yana başkanlığını destekleyen Çekirdek Grup, 17 Temmuz'da beklenmedik bir hamleyle Henry'ye desteğini dile getirdi. Çekirdek Grup, Brezilya, Kanada, Fransa, Al-

manyaya, İspanya, Avrupa Birliği, Amerika Birleşik Devletleri büyükelçilerinin yanı sıra Birleşmiş Milletler ve Amerikan Devletleri Örgütü temsilcilerinden oluşuyor ve Haitililer tarafından geniş çapta kınanıyor.

Haitili sivil toplum örgütleri ve ilerici eğilimli siyasi partiler için bu "çözüm" daha derindeki sorunları çözmez. Onlar, İnsan merkezli demokratik bir geçiş için önerilerini sunmaya başladılar ve Haiti toplumunu ve kurumlarını yeniden canlandırabilecek ve yeniden inşa edebilecek bir geçiş için ülkenin çeşitli güçleri arasında bir fikir birliği bulma olasılığını araştırıyorlar.

Çeşitli sosyal örgütler ve siyasi partilerden oluşan Krize Çözüm Arama Komisyonu (CRSC), mücadele eden tüm kesimleri krize "Haitili" bir çözüm bulmak için birleşmeye çağırdı. Ayrıca, 'uluslararası toplumun' Haiti'nin işlerine karışmamasının ve ülkede daha derin krizler yaratacak önlemler almamasının önemini vurguluyorlar.

Demokratik ve Halkçı Parti, tüm siyasi aktörleri kişisel çıkarlarını unutmaya ve tüm ulusun çıkarları uğruna bir alternatif önermek için birleşmeye çağırdı. İstisnasız tüm kesimlerin katılımıyla çözüm bulmak için ülkenin içinde bulunduğu krize ilişkin farklı önerileri analiz edecek Bağımsız Ahlakî Otorite Konseyi (AMI) kuruldu.

Çeviri Kolektifi

peoplesdispatch.org'dan çevrilmiştir